

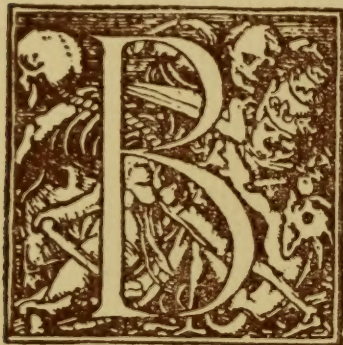
3 1761 05095018 7

185.

51

EX LIBRIS

BENKT-ÅKE
BENKTSSON

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO

by
ANNA AND WILFRED WONG

249

DET SVAGE KØN

GUSTAV WIED

DET SVAGE KØN

FIRE SATYRSPIL

— De synes ikke at vurdere os
Kvinder videre højt, Hr. Baron?

— Mais oui, min Naadige! Kvin-
derne er ubetinget det bedste, man
har af den Slags!

FJERDE OPLAG

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1900

En tysk Oversættelse ved Fru Mathilde Mann forberedes.

1729

Sld(t)

Til

Vennerne

SOPHUS og IDA SCHANDORPH

INDHOLD

	<i>Side</i>
<i>Hendes Naade</i>	1
<i>Fru Mimi</i>	71
<i>Frøken Mathilde</i>	131
<i>Ane-Marie</i>	183

HENDES NAADE

AGERENDE

Hendes Naade.

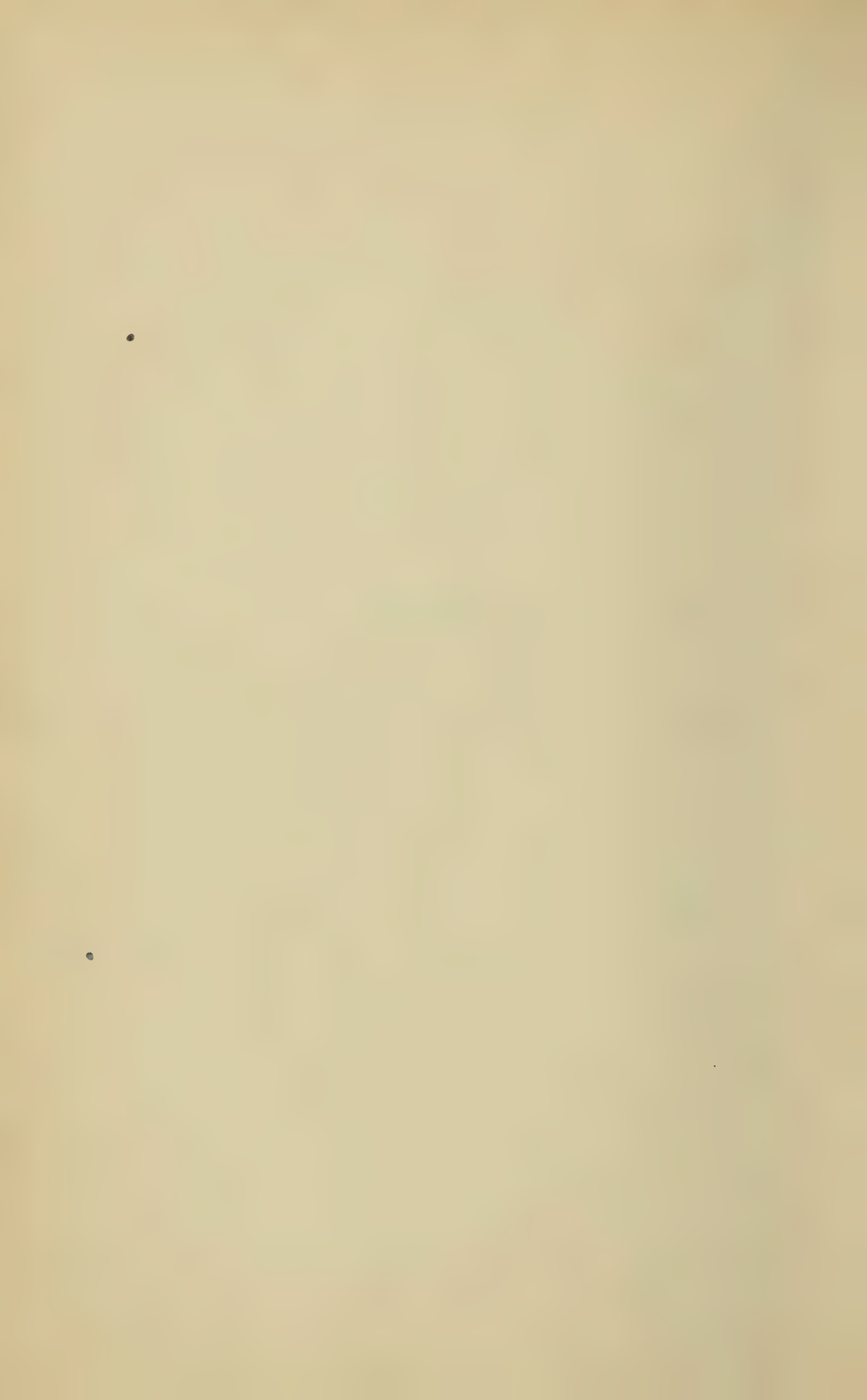
Hans Naade.

Holger.

Sara.

Pastoren.

Pastorinden.

FØRSTE AFDELING

Københavns Hovedbanegaard. Aften i Maj. Klokken er 8⁵⁰.

9⁵ afgaar et saakaldet „Iltog“ (standser ikke ved Landstationerne) Syd paa til Masnedsund. —

En Herskabsvogn med Kusk og Tjener ruller op foran Portalen.

Tjeneren springer ned fra Bukken og slaar Vogn-døren op. Han staar let bøjet med den kokardeprydede Cylinder i Haanden.

Hendes Naade stiger ud, granvoksen, rød-blond, majestætisk. — Hun ser sig om med et hastigt Blik og gaar ind gennem Forhallen. Man hører Silkeskørterne knitre. — Dørvogteren ved første Klasses Ventosal blotter Hovedet og aabner Døren. Naaden bevæger Øjen-vipperne og gaar ind.

Tjeneren kommer med Rejsekaabe og Tæppe over Armen. Ogsaa ham beegner Dørvogteren med Ærefrygt og genhilses med Overbærenhed.

— Billet, Frants! siger Hendes Naade og rækker Tjeneren sin Portemonnæ.

Frants modtager bukkende og med Hatten i Haanden den naadige Pengebeholder og gaar ud at løse Billet. —

Døren til Perronen slaas op:

— Toget til Masnedsund! Standser ikke mellem Frederiksberg og Roskilde!

Hendes Naade skrider over Tærskelen . . .

Frants springer ud af en første Klasses Kupé, hvor han har anbragt Rejsetøjet. Nu staar han stiv og stram ved Kupédøren og venter. Det elektriske Lys glimter i hans langskødede Figurfrakkes Vaabenknapper.

Hendes Naade kommer. Barhovedet hjælper Frants hende op i Vagonen og overrækker hende Billet og Portemonnæ. — Han er bleg, mørkhaaret, tætklippet og glatraget; og en snorlige Haarskilning kløver hans Kranie fra Pande til første Halshvirvel. —

Naar han har lukket Kupédøren, sætter han Hatten paa, træder baglæns tre Skridt ud paa Perronen og bliver staaende dér ret op og ned med Blikket naglet til det aabne Kupévindue. — Han staar lige under en Buelampe, og de forbipasserende Anden- og Tredjeklasses-Mennesker viger betaget til Side og betragter ham med devote Øjne; men ikke en Muskel rører sig i hans Ansigt. —

— Frants!

Med en vidunderlig Bevægelse af Krop og Ben staar Frants atter tæt uden for Kupeen. Han holder Hatten paa skraa et Par Tommer ud fra Hovedet; hans Øjne er ømme af Beredvillighed, og om hans Kæber ligger et smeltende Vanille-Smil. Han ligefrem glinser af Tjenesteiver:

— Deres Naade . . .?

— De kan godt gaa, Frants!

Frants bukker og trækker sig tilbage. Men først ni Skridt borte fra Vagonen bedækker han sin kløvede Isse med Cylinderen.

— —
Hendes Naade har været paa Besøg i Hovedstaden hos sin Onkel Kammerherren og returnerer nu til Godset. — Det er Kammerherrens Vogn og Tjenerskab, der har bragt hende til Banegaarden. Hans Højvelbaarehed kunde ikke selv ledsage hende begrundet paa en heftig Podagra. Og Kammerherreinden er desværre død.

— —
Afgangssignalerne lyder. Toget sætter sig i Bevægelse. —

Hendes Naade lukker Vinduet og trækker Gardinerne for alle Ruder.

Desuden slaar hun ogsaa de to røde Skærme for Lampen i Loftet . . .

Trainet vugger og gynger hen over Banegaardsterrainets ujævne Spor og Sporskifter. — Et Tog larmer forbi. Sporvognsklokkerne kimer; og Gadelygterne ses matte bag Kupeens tætte Gardiner . . .

Man nærmer sig Frederiksberg. —

Det nytter ikke at nægte det: Hendes Naade er en Kende nervøs. Hun flytter sig uroligt paa Sædet; og af og til undslipper der hende et lidet vaandefuldt Suk . . .

— —
Lokomotivet piber. Bremserne skurer hen over Skinnerne. Toget standser.

I samme Nu flytter Hendes Naade sig hen til den Side af Kupeen, der vender ud mod Stationen. Hun stikker en Arm ind bag det nedhængende Gardin og trykker sin behandskede Haand fladt mod Ruden . . .

Vagondøren aabnes hurtig, og Gardinet løftes:

— Din Billet, Emmy . . .

— Her . . .

Døren skydes til. — Der høres en kort, dæmpet Ordvekslen. — Døren aabnes paa ny; og en høj, distingveret og elegantklædt Mandsperson stiger hastig ind . . .

Der pibes til Afgang. Toget bruser videre. —

— Emmy . . .!

— Holger . . .!

— Elskede . . .!

— Sødeste . . .!

— Du fik vel talt med Konduktøren?

— Jo, Du vidunderligste af alle Kvinder! vi bliver ganske for os selv!

— Aa, Holger . . . Holger . . .!

— Sødeste . . . Sødeste . . .! At Du fandt paa dette!

— Ja . . . var det ikke udmærket . . .!

— Vidunderligt . . .! Vidunderligt . . .!

— Holger . . .! Min Holger . . .!

— Emmy . . . min Dronning . . . mit Liv!

Holger

friger sig og lukker for en Sikkerheds Skyld begge Kupédørene af.

Kys. Omarmning. Glødende Luer. Sindssvage Forsikringer. — Forglemmelse . . .

Og videre ruller Trainet. Forbi Huse, Kirker og Gaarde. — Majaftenens Maane smiler højt paa den støvgraa Himmel. En fugtig grødefuld Em slaar op fra de spirende Marker og den brunstige Jord. I Haver og Skove ler Krokus og Anemoner; og Bøgen staar i Spring . . .

— —

— Roskilde! Syv Minuters Ophold! . . .
Standser ikke før Køge!

En væver lille Herre

nærmer sig Hendes Naades gardinskærmede Tilflugtssted.

Konduktøren

springer frem foran ham.

Den Kupé er optaget, min Herre!

— Optaget . . . ?

— Ja—æ . . . Der er en syg!

— Hum!

Og Herren forsvinder i en Nabo-Kupé . . .

Afgangssignal. Et brutalt Rusk gennem hele Vognrækken. Og Toget larmer af.

En indespærret Hund hyler pludselig op fra en af de bageste Vagoner. Det høres jammerfuldt ud i Mørket . . .

Men højt paa Himlen ler den glade Maane. Og Bøgen staar som sagt i Spring . . .

— —

— Køge! Fem Minuters Ophold! Standser ikke før Næstved!

Den kriminelle Kupédør aabnes.

Holger

lister ud.

Emmy . . . ! Dejlige . . . !

En lille, hvid, juvelsmykket Haand stikkes frem bag Gardinet:

— Au revoir . . . au revoir . . . ! lyder det klagende.

Holger

bøjer sig lidt træt ned over Haanden.

Au revoir ma cherie . . . mon idole . . . !

Saa pibes der, ruskes og køres atter.

Og

Holger

sjokker mat over i Ventesalen for at oppebie et Returtoget.

— —

Paa Næstved Station, hvor Naaden skal af, staar en anden liberiklædt „Frants“ ved Navn Johan og venter . . .

Granvoksen, rød-blond og majestætisk viser Hendes Naade sig bag Kupévinduet.

Med Hatten i en stump Vinkel ud fra Hovedet aabner Johan Døren og hjælper sit Herskab ned.

Og som en Stormvind knitrer Damen ind gennem Ventesalen ud i Karossen.

Johan

efter med Rejsekaabe og Tæppe. Hatten af.

Deres Naade . . .? Er der no'et, Deres
Naade ønsk . . .?

— Intet! — Kør!

Vogndøren slaas i. Johan springer op paa Bukken.
Skimlerne pruster og danser. Og Vognen farer hoppende
bort over Stenbroen.

— —

I de bløde Silkehynder ligger Hendes Naade til-
bagelænet med lukkede Øjne og drømmer forbudne
Drømme . . .

Det er Foraar. Gøgen kukker. Nattergalen slaar.
Der er Grøde i Luften . . .

ANDEN AFDELING

Gæsteværelse paa Grevskabet Tygesborg pr. Næstved. — Tidlig Morgen (o: Klokken omkring 9). Første Pinsedag. Juni.

Gardinerne er trukket for den store, gammeldags Mahogniseng, der staar midt paa Gulvet ud fra Væggen. Der er „Himmel“ over Sengen; og Gardinerne er af et tykt, foret, blaagraat Silkestof.

Ogsaa Vindusgardinerne er trukket for. Men en enkelt, bølgende Solstribе kan dog slippe ind. Og da Værelset vender mod Haven høres udenfor i Træerne en øredøvende Kvidren og Pludren af morgenfornøjede Graaspurve.

Men i Sovegemakket er der stille . . . kun en spæd, men distinkt lille Dikken af et Lommeur, som rimeligvis ligger paa et eller andet Møbel med Marmorplade. —

Ved Sengens Hovedende staar en forgyldt Empire-Gueridon med en Kaffeopdækning paa en skinnende Messingbakke . . .

Der lyder lette, knirkende Trin i den tilstødende Salon. . .

En diskret Banken . . . Den ene Dørføj aabnes lydløst; og

Hendes Naade

kommer ind. — Hun er i Formiddagsdragt: støvgraa, „tailor made“ Klædeskjole besat med askefarvede Snore.
— Hendes pragtfulde, rødblonde Haar lyser i Solskæret, der strømmer ind gennem den halvtaabne Dør bag hende.
— Hun smiler, da hun ser, at her endnu er Nat:

Men Sara! siger hun og gaar hen til Sengen:
Nej det er dog for galt! Sover Du endnu! Og med en rask Bevægelse trækker hun Omhænget til Side.

Dér ligger Sara under Silketæppet og slumrer!

Hendes Naade

lægger blødt en Haand paa hendes Skulder.
Sara dog!

Sara

farer over Ende i Puderne.

Um Gottes willen! Was wollen Sie hier wieder! Ser hvem det er: Ach, ær det Daj, Emi . . . !

Hendes Naade

ler.

Skammer Du Dig ikke — at ligge hér og . . .

Sara

gnider Øjne.

Naj . . . ! Pas de tout!

Hendes Naade.

Naa, Kaffen har Du da drukket?

Sara
vredt.

Ja! kommer icke den Jungfrau Bertelsen,
den Tosepige, midt am finstre Nacht ock tyller
den i maj!

Hendes Naade
ler.

Vil Du ikke op?

Sara
afgjort.

Naj!

Hendes Naade.
Det er det dejligste Solskin!

Sara.

Den skidt Sol!

Hendes Naade.
Og Du, som er kommen paa Landet
for . . .

Sara.

Ach, hvat bryyter jaj maj um jert skidt
Land!

Hendes Naade
leende.

Du er virkelig en behagelig Gæst!

Sara.

Luk den Dør til Salonen, ock ta-ak Daj
en Stol!

Hendes Naade

trækker Døren til.

Vil Du da ikke op?

Sara.

Naj! Jaj vil pluttre først lidt mææt Daj!

Hendes Naade

vil tage en Stol.

Der ligger jo Tøj paa dem allesammen . . .

Sara.

Smiit det herrunterr!

Hendes Naade

lægger et Skørt og en Strømpe fra en Stol over paa en anden. Flytter den ledige Stol hen ved Sengen og sætter sig.

Sara er en mørk, lidt fyldig Skønhed op i Fyrreerne. Sort, glansfuldt Haar; matgul Hudfarve, og store, tunge, næsten stenkuls-sortede Øjne. Maaske er der lidt Jødeblod i hende; den noget massive, krumme Næse kunde tyde derpaa. — Hendes Bevægelser er lade, men ikke uden Ynde. Hun ser ud til at have „Temperament“, naar det gælder. —

Hun er født i Tyskland (hendes Fader var Kgl. Hof-Paraplyfabrikant i Dresden) og har været gift dér. Senere forelskede hun sig i og ægtede en rig engelsk Lord. Men for nærværende er hun formælet med Ritmester ved de Næstved Dragoner, Baron Leopold v. Schack, der for ti Aar siden kom over hende ved et Badested.

Alle tre Ægtemænd lever. Og hun har to Sønner, faldet efter Tyskeren. —

Sara

har lagt sig ned igen. Fikserer Hendes Naades Dragt
og Skabning.

Immer ær Du nyttlich?

Hendes Naade

beskeden, smigret.

Synes Du . . . ?

Sara

slaar sig med flad Haand paa sin Overarm, saa det
klasker.

Ock jaj, der bli'r feetere ock feetere!

Hendes Naade.

Du skulde bevæge Dig lidt mere . . . ride,
spille Lawn-tennis . . .

Sara

blæser

Puhh! . . . Himmel dock um jaj det giiter!

Hendes Naade

ler.

Og staa op Klokken syv og gaa Morgen-
tur!

Sara.

Vil Du gøre maj døet, dit skidt Emi?

Hendes Naade

hjerteligt.

Nej, nej! Jeg kan slet ikke undvære Dig!
— Men hør dog, hvor Fuglene synger derude!

Sara.

Ach, di skidt Skriikhalse! Rejser sig, tager Emmy fat om begge Kinder og ser hende opmærksomt ind i Øjnene: Aber hva-at ær der mææt Daj, Emichen? Vogelgesang und Morgenpromenade! Slipper: Sie blüht wie ein Röschen! Truer med en Finger: Frühlingsbeschwerlichkeiten . . . was?

Hendes Naade

har dybt rødmende bøjet Hovedet.

Sara

klasker Hænderne sammen.

Aber hier sind ja keine Männer in Dänemark!

Hendes Naade

smiler underfundigt.

Sara

ivrig.

Was? hast Du einen gefunden? Fortæl, fortæl, Emichen! — Jaj beet straks Mærke po Daj i Gaar veet Tooket!

Hendes Naade

slaar Sagen hen.

Jeg er bare glad og rask, kære Sara . . . Griber hende pludselig haardt om Haandleddet: . . . Jeg kunde synge, Du!

Sara

som før.

Aber, Emichen, fortæl doch, fortæl! Hvat he eter han? Siik det, siik det, Emichen! — Ich bin ja aber nur ein altes, fettes Mütterchen!

Hendes Naade

klapper leende hendes Kind.

Du er sød, er Du!

Sara.

Aber men saa siik det doch, Menschen-kind, for Guut in Himmelen!

Hendes Naade

bøjer sig tæt ned over Sara og siger med Øjne, der tindrer af Fryd og Skalkagtighed.

Der er ingen, Du! Ingen! Ingen!

Sara

stødt.

Schluuter ock Løgn, dit skidt Tøs!

Hendes Naade

ler højlydt.

Men Baronesse dog.

Sara

rolig, inkvisitorisk.

Ær det Leopoldt?

Hendes Naade.

Din Mand!?

Sara.

Mit Mand, ja . . . Nummer tre!

Hendes Naade

leende.

Nej, nej, nej . . .!

Sara

med et Suk.

Gott im Himmel hatte giifet, det var ham!

Hendes Naade

stadig leende.

Din Mand!

Sara.

Ja-ha, mit Baron, ja! — Han ær bliifet so todt wie en Mumie. Det hatte doch vielleicht kunnet liifet ham en Bischen up! — Hvat gifter man saj ellers mit di hær Lümmler for!

Hendes Naade

truer.

Sara, Sara . . .!

Sara

taler hele Tiden tørt og roligt.

Ja-ha, det siiker jaj! — Har jaj nu icke dær ulejlit maj at smake po boote tyske, eng-lische und danske Männer! Pftøj! Mahlzeit! Smaker altilsammen ens po samme Moote!

Hendes Naade

lægger hurtig sin Haand over hendes Mund.

Nej, Du er for gal!

Sara

slaar hendes Haand bort. Sætter en Finger mod hver af sine Tindinger.

Und wenn die grauen Haare kommen, dann gehen die Männer! — Ock so sitter man dær midt im Bette mææt sin Appetit!

Hendes Naade

leende.

Sara dog! — Koket: Du kan jo forelske Dig!

Sara

tørt, arrig.

Jaj ær forelsket, Du Tøs!

Hendes Naade.

Er Du?

Sara.

Foorfærtlich! — I den Doktor Levinsen!

Hendes Naade

brister.

I Doktor . . .

Sara

sentimental.

Ach, han ær so dajlich feet! Ock jaj ær feet! — Aber so vil han natürllich ha' di

mackre! . . . Doktor, siiker jaj, giif maj
Mackerpiller! Ock han skriifer Mackerpiller up,
ung jaj æter . . . aber det nyytter icke!

Taarnuret slaar et dybt, rungende Slag.

Hendes Naade

rejser sig.

Halv ti! Nej, nu maa Du virkelig
staa op!

Sara

skutter sig.

Ach, Emi, jaj giiter icke! — La-at en Seng
flyytte herind, Du . . .

Hendes Naade.

En Seng . . .?

Sara.

Ja . . . och Du gik i den, ock vi kunde
liikke hær ock plutre zusammen!

Hendes Naade

ler.

Sara

komisk-fortvivlet.

Ach ja, Du griiner . . .! Ingen Mensker
forstor maj!

Der har i de sidste fem Minuter hersket et livligt
Røre uden for i Haven: Stemmer; Fodtrin; dæmpet Latter
og et enkelt Hundebjæf.

Nu affyres der pludselig to Geværskud hurtig efter hinanden; og et Kobbelt Hundesætter i med en rasende Gøen.

Hendes Naade

hen til Vinduet og trækker Gardinet fra.

Sara

over Ende i Sengen.

Nun vergeht die Erde!

Hendes Naade

leende.

Det er min Mand og Børnene! Aabner et Vindue og taler ud: Men Tyge og Edmund dog, hvor kan det falde Jer ind!

En Drengestemme.

Tante Sara skal staa op!

En yngre Drengestemme.

Det var Papa sæl, der skød!

Sara

fra Sengen. Ivrig.

Ta-ak Kammerpotten, Du, Emi!

Hendes Naade

taler ud.

Ja, nu staaer Tante Sara straks op!

Den ældste Drengestemme.

Vi længes efter hende!

Den yngre.

Hun skal komme ned og se vores Haver!

Sara

rørt.

Ach, die süßen Kinder! Skriger af alle Livsens
Kræfter: Nun kommer jaj augenblicklich,
I smoo Zuckertoppe!

Hendes Naade

taler ud.

Nu kommer Tante Sara straks! — Gaa
saa!

Stilhed i Haven.

Hendes Naade

bort fra Vinduet.

Sara

tilbage i Puderne.

Dra-ak for! Dra-ak for!

Hendes Naade.

Jamen . . . medens Du klæder Dig paa?

Sara.

Naj, naj! Dra-ak for!

Hendes Naade

lukker Vinduet og drager Gardinet for.

Sara

sentimentalt.

Ach, die süßen Kinder! — Ær Posten kommet, Emi?

Hendes Naade.

Ja.

Sara.

Intet Breef fra Drengene?

Hendes Naade.

Nej . . .

Sara

sukker.

Ach naj . . . Max und Heinrich gaar til Piiker nu; und dann vergessen sie ihr altes Mütterchen! — Vi skidt Tøse gør meeken Ska-ate, Emichen! Slaar besluttet Tæppet til Side: Im Gottes Namen, so foor jaj staa up da! Raaber hen mod Salonen: Jungfrau Bertelsen, kommen Sie mal hier!

Hendes Naade.

Hun er ikke derinde. — Nu skal jeg ringe . . .

I samme Øjeblik Hendes Naade trækker i Klokke-strengen, høres en trampende Larm fra Gangen foran Salonen. Det er, som kom der en Hest gaende.

Sara

tørt.

Det var doch et famose Glocke!

Hendes Naade

hen til Salondøren.

Ja, hvad mon de nu har fundet paa!
Aabner Døren og brister i Latter: Men Børn dog,
er I gale!

Den ældste Drengestemme

halvkvalt af Latter.

Vi skal trække Tante Sara ud af Sengen,
si'er Papa!

De tunge Trin kommer ind gennem Salonen. —
Hendes Naade skynder sig at aabne Fløjdørene paa
vid Gab: Og frem i Sollyset, som vælter ind ad Døraab-
ningen, kommer en bitte-liden, tætklippet, gul Hest trofast
stampende. Den har en vældig, opstaaende, hvidgul
Manke og kort afstumpet Hale. — Paa dens Ryg sidder
en seks-syv Aars Dreng; og en anden noget større Dreng
leder den af Sted ved Tømmen. Begge Drengene er i
hvide Flonelsdragter med bredskyggede, højrøde „Bølle-
hatte“. —

Sollyset falder, som sagt, varmt og straalende ned
over den hele Gruppe.

Sara

i Sengen. Slaar Hænderne sammen.

Ach Du meine süsse Ewigkeit, was ist
denn das für eine Karawane!

Hendes Naade

staar rank og smilende og ser fuld af moderlig Stolthed
paa sine Drengene.

Den ældste Dreng

lidt forlegen.

Vi skulde trække Tante Sara ud af Sengen . . .

Sara.

Ær det igen din Papa, den Beest?

Hendes Naade

lidt stramt.

Ja, Brahe er saa spøgefuld!

Den yngste Dreng

meget optaget.

Papa hjalp sæl Polly op a' Trappen!

Sara

vinker ivrigt.

Komm mal hier! Komm hier, komm hier!

Karavanen

stamper helt hen til Sengen.

Jomfru Bertelsen

viser sig i Baggrunden af Salonen.

Sara

griber fat i Tømmen og haler i den.

Komm, komm doch!

Polly

stikker Mulen hen imod hende.

Sara.

Ach, so keelen, so keelen! Stryger og klapper:

Æter hun vielleicht Kiks, kleiner Schweinigel?
 Tager en Kiks fra Bakken paa Gueridonen. Hier,
 hier . . . mit Butter!

Polly

gumler Kiksen i sig.

Sara

tager en Kiks til.

Noch eins?

Polly

gumler.

Sara

med Resten af Kiksene.

Hier, hier!

Polly

æder dem alle.

Sara

snapper Flødekanden.

Und Sahne?

Hendes Naade

afværger det leende.

Nej, nej!

Børnene

er henrykte.

Sara.

Aber Zucker?

Den yngste Dreng.

Ja, Polly holder meget af Sukker!

Sara

stikker Sukkerskaalen hen for Næsen af Hesten.
Ææt, Barnlille!

Polly

tager kraftig for sig af Retterne.

Drengene

jubler.

Men pludselig giver

Polly

et Par mindre salonfåhige Smaalyde fra sig.

Sara

godmodig-sentimental.

Ach, das süsse kleine Tierchen . . . prutt,
prutt!

Hendes Naade

hurtig.

Ud med Jer, Børn! Af Sted med Jer!

Den ældste Dreng.

Staar Tante Sara saa op?

Sara.

Ja, ja!

Den yngste.

Du skal ned og se vores Haver!

Sara.

Jawohl, mit Ven! — Ach Emichen, la-at maj kyyse ham!

Hendes Naade

præsenterer Drengen til Kys og sætter ham tilbage paa Hesten igen.

Af Sted med Jer saa!

Karavanen

trækker sig tilbage ind gennem Salonen. Pollys svindende Skridt lyder, som om En med en Hammer taktfast slog Søm i Gulvet fjernere og fjernere borte.

Sara

peger efter Børnene. Sentimentalt.

Ach, Emichen, Emichen . . . mein Max und mein Heinrich! — Vinker: Komm mal hier lidt!

Hendes Naade

kommer.

Sara

griber hendes Haand. Fortroligt-indtrængende.

La-at den Kærlickheet go til Helvet, mit Tøs! Man fortryyter det . . . altiit! Di skidt Mandfolk! — Jaj betalte glæ-ædefuld mine alle tre Männer at fo tilba-ake mit Max und mit Heinrich! Tro po det!

Hendes Naade

vender Ansigtet bort uden at svare.

Sara

giver sig selv en paa Siden af Hovedet.
 Na, hva-at bekymmer det maj! — Ær
 Jungfrau Bertelsen ute?

Hendes Naade

behersket.

Ja, hun er ude i Salonen . . .

Sara.

Programmet, Emichen?

Hendes Naade

smiler svagt.

Klokken elleve spiser vi Frokost . . .

Sara

nikker.

Ska-al nock giife Møte!

Hendes Naade.

Klokken halv et tager vi i Kirke . . .

Sara.

Veltbekoomme for Jer! — Hvor giiter
 Du?

Hendes Naade.

Man maa! — Tager Du ikke med?

Sara.

Naj, Barnlille!

Hendes Naade.
Første Pinsedag!

Sara.
Hva-at bekyymmer jaj maj um den skidt
Pintse!

Hendes Naade.
Jamen . . .

Sara
slaar en Haand ned i Fjedermadrassen, saa den runger.
Jaj vil heller soofe hier!

Hendes Naade
ryster smilende paa Hovedet.
Og Klokken fem spiser vi til Middag.

Sara
tørt.
So soofer jaj til Klokken fem! . . . Raaber
hen mod Salonen: Jungfrau Bertelsen!

Jomfru Bertelsen
viser sig i Døren.

Sara.
Emi, komm en Augenblick!

Hendes Naade
nærmer sig tøvende.

Sara

trækker hende ned mod sig.

Du ær da icke vreet?

Hendes Naade

smilende.

Nej, nej!

Sara

hurtigt.

Ær det Holger Bille?

Hendes Naade

overrumplet, purpurrød, stum.

Sara

nikker afgjort.

Det ær Holger Bille!

Hendes Naade

retter sig forvirret.

Saa . . . saa . . . saa venter vi Dig til
Frokost?

Sara.

Jawohl!

Hendes Naade

ud gennem Salonen.

Sara.

Jungfrau Bertelsen!

Jomfru Bertelsen

frem.

Fru Baronesse . . . ?

Sara.

Findd maj up mine Strümpfer ock mine
Permissioner!

TREDJE AFDELING

I Præstegaarden. Efter Gudstjenesten. —

Havestue. Stort, lavloftet Værelse. Aabne Glasdøre. Hvide nystrøgne Gardiner. Lyst Tapet. Fotografier og Stereotypier i ovale Rammer. Hæklede „Stykker“ over Sofa, Borde og Stole. Et taffeltformet Piano. Vaser med Bøgegrene og Pinseliljer.

Sol ind gennem alle Ruder. Hvidskuret Gulv. En sovende Katteskilling mellem Blomsterpotterne i Vindueskarmen. —

Pastoren, Pastorinden, Hendes Naade og Hendes Naades Gemal, Grev Brahe, kommer ind fra Entreen.

Pastoren,

en lille, mavefær, bredskuldret Mand med langt, snehvidt Haar, milde, blaa Øjne og et fedt, glatraget Drengesigt. — Han er i Ornat.

Pastorinden

er paa en Maade ogsaa i Ornat. Hun har nemlig sin sorte, uldne Helligdagskjole paa og den brede, hvide Kniplingskrave. — Hun er langt yngre end sin Husbond. Oprindeligt hørte hun til Forstærkningen, idet hun kun var Husholderske i Præstegaarden. Men da Vorherre saa en

skønne Dag tog Pastorinde Nr. 1, tog Pastoren Husholder-
sken. — Hun er bleg, mager og energisk. Har hvasse
Øjne og elleve Børn. Det vil sige: de seks er jo rigtig-
nok bragt til Verden af hendes hedengangne Embeds-
søster.

Hendes Naade

er i sin graa Formiddagsdragt med tilsvarende paradis-
fuglprydet Hat og Silke-Solskærm.

Og

Hans Naade

Greven, en garderhøi Mand med et vældigt og ildrødt
Overskæg, er i lys Sommerdress med gule Støvler. —

Man kommer altsaa ind fra Entreen.

Pastorinden

gør sig Umage for at tale „dannet.“

Værsaagod at ta-ge Plads, Deres Naade . . .

Hendes Naade.

Tak . . .

Pastorinden

skubber Bordet lidt bort.

Nej, i Sofaen da, Deres Naade!

Hendes Naade.

Tak . . . Sætter sig i Sofaen.

Pastoren.

Vil Greven ikke sidde?

Hans Naade.

Tak, Tak, Hansen! Jeg vil rette Benene
lidt . . . hæ, hæ!

Pastoren

godmodig-spøgefuldt.

Greven har siddet tilstrækkeligt . . . der-
ovre, hæ, hæ?

Hans Naade.

Ja-ha, hæ, hæ!

Pastorinden

kort.

Gaa ind og skift, Far!

Pastoren.

Ja, jo . . . nu gaar jeg! Forsvinder gennem
en Tapetdør.

Pastorinden

paa en Stol. Forstilt ligegyldig.

Der er nok Besøj oppe paa Gaarden?

Hendes Naade

rolig.

Ja; Ritmesterinde Schack. Hun kom i Gaar.

Pastorinden

bittert smilende.

Baronessen følte ikke Trang til at høre et
Guds Ord paa en højhælig Dag?

Hendes Naade

stadig rolig.

Hun bad mig hilse . . .

Pastorinden

stramt.

Tak!

Hendes Naade.

Hun befandt sig desværre ikke rigtig vel.
— Hun er ellers en stor Beundrer af Deres
Mand!

Pastorinden

smigret; men med Værdighed.

Ja; Far er skam og-saa en rigtig god
Taler!

Hans Naade

der har staaet med Ryggen til og set ud i Haven, vender
sig og sender sin Hustru et polisk Øjekast. Som Hen-
des Naade selvfølgelig ikke entrerer paa.

Pastoren

i Skødefrakke. Ind fra Tapetdøren. Toer velbehageligt
Hænderne.

Saa, nu er man civil, hæ, hæ!

Hans Naade

ekkoer.

Hæ, hæ!

Pastoren.

Skal vi ikke ha' et lille Glas Vin, Mor?

Pastorinden

rejser sig. Stramt.

Jeg kunde da ikke la' di fremmede være
alene, Mathias!

Pastoren

klapper hende. Godlidende.

Nej vel saa, vel saa! Du er en Kone med
mores!

Pastorinden

lige stram. Til Gæsterne.

Di undskylder?

Hendes Naade

bøjer samtykkende Hovedet.

Pastorinden

ud.

Pastoren

kendelig oplivet.

Herligt Pinsevejr, Deres Naade! Galant:
Blomstrer ogsaa som en liden Rose!

Hans Naade

med et forelsket Blik til Gemalinden.

Ja, hva', Pastor? Hun bli'er smukkere og
smukkere!

Pastoren

med lysende, kvindekære Øjne.

Skønnere og skønnere!

Hendes Naade

koket.

Ja, vi to holder os, Hr. Pastor!

Pastoren

smigret.

Hæ, hæ! Tager en Pinselilje fra en Vase og rækker hende: Tør jeg . . . ?

Hendes Naade

modtager Blomsten og sætter den ved sin Barm.

Tak . . . !

Hans Naade.

Hæ, hæ! Pastoren er Kavaler!

Hendes Naade

nikker smilende til Præsten.

Fuldendt Kavaler, ja!

Pastoren

med et Buk.

Man hylder de høje Guder!

Pastorinden

ind, fulgt af en Pige med Vin og Kager.

Pigen

sætter Opdækningen paa Bordet og gaar.

Pastorinden

skænker og byder.

Pastoren

hilser med Glasset.

Tak for Besøget! — Og glædelig Fest!

Der nikkes og drikkes.

Pastorinden

har medtaget en Barnestrompe, paa hvilken hun giver sig
til at strikke saa Staalpindene knitrer.

Hendes Naade

nyder en Kage.

Superb! Dem har De naturligvis selv bagt?
— Smag dog en af Pastorindens Kager,
Theodor!

Hans Naade,

der ikke kan fordrage Kager, tager en.

Udmærket! Udmærket!

Pastoren,

der elsker Kager.

Ja, Mor kan skam!

Pastorinden.

Vil Deres Naade ha' Opskriften?

Hendes Naade

henrykt.

Tak! ja forfærdelig gerne!

Pause.

Hendes Naade.

Det var ikke Deres gamle, nydelige Stue-
pige, Fru Hansen? Er hun rejst?

Pastorinden.

Strikkepindene slaar Ild.

Ja!

Hendes Naade.

Jeg synes, De var saa tilfreds med hende?

Pastorinden

med haarde Læber.

Hun var ikke den, hun gav sig ud for!

Pastoren

smiler.

Pastorinden

advarende.

Mathias!

Pastoren

ler godmodigt.

Ja, Mor, Du er nu altfor striks i det Kapitel! Smilende til Hendes Naade: Hun ha'de været for gode Venner med Kusken . . .

Pastorinden

lynende.

Mathias!

Hans Naade.

Hæ, hæ!

Pastorinden

lidt mildere, da det er en Greve.

Ja, Mænd ser jo anjerlejens paa den Slags Sager . . .

Hans Naade

smilende.

Naa ja, kære Fru Pastorinde . . .

Pastorinden

afbrydende. Med een Strikkepind.

Aldeles ikke, Hr. Greve, aldeles ikke! —
Og særlig her da, hvor der er saa mange
oskyldige Børn! Holder Di ikke med mig,
Deres Naade?

Hendes Naade

med Højhed.

Naturligvis! Man bør ikke taale den Slags
... løse Forhold i et Hjem!

Pastorinden

mod sin Mand.

Hva' sa'e jeg!

Pastoren

godlidende.

Herregud, den stakkels Pige, hun ...

Pastorinden

med to Strikkepinde.

Du tier, Mathias! — Det er vos Damers
Pligt, at holde Luften ren i Hjemmene!

Hendes Naade.

De sagde jo selv noget lignende i Deres
Tale ovre i Kirken, Pastor Hansen!

Pastoren

løfter smilende paa Skulderen.

Et er Teori, Deres Naade, et andet Prak-
sis! Man bør i de enkelte, konkrete Tilfælde
tage alle Forhold med i Betragtning, hvis ...

Pastorinden

med hele Strikketøjet.

Du er ikke nidkær, Mathias!

Hans Naade.

Hæ, hæ! jeg holder med Dem, Pastor!
Man maa ikke være . . .

Hendes Naade

kører lidt febrilsk hen over hans Ord.

Hvor er Børnene, Fru Hansen? Vi har
slet ikke set noget til dem i Dag? Jeg har en
Hilsen at bringe dem fra Tyge og Edmund.

Pastoren

godmodig-spøgefuld til Hans Naade.

Gud naade Kvinderne, Greve, naar vore
Hustruer engang faar Stemmeret!

Hans Naade

leende.

Ja-ha, ha! det har De sgu Ret i, Pastor!
Frænde er Frænde værst!

FJERDE AFDELING

25nde August. Hans Naades syvogfyrretyveaarige Fødselsdag. —

Klokken er otte. Dineen er endt. Kaffen serveres i Havesalen og de tilstødende Gemakker. — Tændte Lamper, Lampetter og Lysekroner. Hvidlakerede Rokokomøbler. Forfædre paa Væggene.

Johan og to Næstvedske Hotelkellere byder rundt i Kjole og Hvidt.

Meget gammelt Sølvtoj paa Bakkerne.

Megen gammel Adel i Stolene. —

Latter. Højrestet Tale. Knirken af Laksko. Brusen af Silkeslæb. — Ordener. Dekorationer. Nøgne Skuldre. Hvide Arme. Guld og Diamanter.

Fløjdørene ud til Terrassen staar aabne. Det er lunt og stille Vejr med Fuldmaane.

Børnene er i Seng.

Sara

staar i dybt nedskaaren, vinrød Fløjelskjole midt under Havesalens store Prismekrone og ser pragtfuld ud. — Hun er omringet af en halv Snes leende, talende og kurtiserende Herrer. Deriblandt ogsaa Premierlieutnant ved Husarerne, Holger Bille.

Lige fra i Formiddags, da denne Adelsmand tilligemed en Del andre Gæster ankom med Toget fra Hovedstaden, har Baronessen vogtet paa ham og „Emi“ med agtpaa-givende Øjne. Men hun har intet opdaget; absolut intet! Parret behandler hinanden paa den frieste og naturligste Maade. Ikke Spor af sygelige Symptomer.

Hvad der jo paa en Maade er ærgerligt!

— —

Man staar nu altsaa der midt i Salen og diskuterer . . . Problemet „Kærlighed“, naturligvis! — Latter, Haandklap og høje Ord klinger ud i Rummet. Og de ældre Naader langs Væggene er lidt efter lidt blevet stivere og stivere af Holdning og hvassere og hvassere af Øjne. Indtil omsider

Kammerherreinde v. Hinten

fuldladet bøjer sig ned mod

Valløstiftsdame, Frøken v. Klingbeutel og siger, idet hun med Viften peger hen mod Gruppen under Kronen:

— Man mærker jo, at den kære Ritmesterinde in-de er af Familie, min Go'e!

— Ja — det — mærker — man! siger Vallødamen. Og hendes Ord høres som lutter smaa indig-nerede Eksplosioner.

Kammerherreinden.

Hva' ser Emmy i hende!

Vallødamen.

Ja — Kammerherreinden — maa — nok — spø're!

De naadige taler noget højt; thi de er begge tung-
høre.

Men Gruppen under Kronen morer sig videre . . .

— —
I det tilstødende Gemak („det gule“) staar

Hendes Naade

(laksefarvet Atlask med Guld-Agramaner. — Frisure à la
Maintenon) og taler med

Lehnsgreven,

Elefantridder. Ældgammel og skindmager.

Nænæ — nænæ, bedste Fru Grevinde,
siger han hendes Moder var sandfærdig en
født Behrenskjold, om jeg maa be'!

Hendes Naade

tvivlende.

Ja husker nu Lehnsgreven ogsaa rigtig?

Lehnsgreven.

Om jeg husker! hun var jo en Kusine
til Marianne Waltersdorff, der døde i Nizza!

Der gaar pludselig et Lys op for

Hendes Naade.

Ja! hende der var forlovet med Friherre
Sjøjelm!

Lehnsgreven

henrykt over Tilslutningen.

Jaja — jaja, kære unge Dame! Sér De,
sér De! . . . Og hendes Broder igen var'et,
der i over fem Aar levede sammen med en

Balleteuse fra den store Opera, husker De nok!
Han var ved Legationen, ved De, men saa
blev Skandalen jo . . .

Sara,

der har nærmet sig fra Havesalen.

Hva-at snakker man hier um? — Immer
Kærliikheet! Immer, immer! — Puhh! . . . Til
Hendes Naade: Barnpiiken søøker Daj, Emi.
Du skal up och beete Fa-ater-Voer mit Bør-
nene, siiker hun; di kan icke soofe ellers!

Lehnsgreven

nikker bifaldende.

Hendes Naade.

Lehnsgreven undskylder . . .?

Lehnsgreven

bukkende.

Bevares, bevares! Den Slags Pligter maa
ikke forsømmes! . . . Først Gud!

Sara.

. . . und so Koongen und Feetelandet!

Hendes Naade.

vredt.

Sara!

Sara

med et determineret Nik.

Aber det siiker man denn doch in Næstveet!

Hendes Naade
bort.

Lehnsgreven
ser efter hende.

Sara
puffer til ham.

Beha-aker det vielleicht icke Hr. Greefen at
snakke mææt maj?

Lehnsgreven
bukker stift. Han hader alt, hvad der er tysk. Siden
64 tager han til Paris over England.

Bevares, min naadige, det vil altid være
mig en Ære at underholde en saa smuk Dame!

Sara
stikker en Arm ind under hans.

La-at os denn ta-ake Platz, Herr Lehns-
greefe! Man bliifer so beschweeret veet at sto.
Jaj ær feet; ock Di ær gammel!

Lehnsgreven
stiver Knoglerne op.
Aa for min Skyld, min naadige . . .

Sara
slæber mir nichts dir nichts af med ham.

— —
Fra „Musikstuen“ lyder Flygeltoner.

Man har formaaet en yngre Komtesse (i Hvidt) til at
producere sig.

Hun præluderer . . . Al Samtale tier . . . Der falder
Stilhed over Forsamlingen . . .

Saa hvisker

Kammerherreinde v. Hinten
himmelhøjt til

Vallødame v. Klingbeutel.

Er'et ikke den lille Polly Moltcke, min
Go'e, der skal synge?

Og

Stiftsdamen

svarer ligesaa dæmpet.

Jo-o — det — skal — hun — jo — altid!

Hvornæst

Komtessen

sætter i med et Skrig, som blev hun forfulgt af fem
Lansenerer:

Si vous n'avez rien á me dire,
Pourquoi venir aupres de moi . . . ?

— —

— Holger . . . !

— Emmy . . . !

— Alle de fremmede her er!

— Dejlige, dejlige . . . ! Jeg ser jo kun Dig!

— Har Du lagt Mærke til Sara, hvor hun
passer paa os!

— Ja, ja! . . . Men hun ser intet, Du!

— Nej, hun ser intet! — Ingen ser noget!
Ingen ved noget!

— Du er saa klog, Emmy! Og saa god!

— Holger . . . jeg elsker Dig!

— Emmy, Emmy! min . . . søger ny Udtryk for sin flammende Elskov. Men finder kun de gamle . . . min Dronning! — mit Liv!

Hendes Naade

stakaandet.

Slip mig! . . . Der kommer nogen!

Holger

vil flygte ind gennem Havesalen.

Hendes Naade.

Nej! nej! . . . Ikke der! . . . Ned ad Trappen!

Holger

flyr ad Trappen . . .

Dette foregaar ude paa Terrassen.

Fuldmaanen sejler sølvblank af Sted højt over Parkens hundreedaarige Træer. — Paa den buksbomhegnede Plæne foran Slottet staar, midt i et Rosenbed, en skinnende Marmorgruppe, en Mand og en Kvinde: Adam og Eva. Det er efter Syndefaldet og begge bærer de Figenblade . . .

Hvilket imidlertid turde være for sent.

Hans Naades „Kontor“.

Egetræs-Møbler. — Hjortegevire, Vaaben og Stamtræer paa Væggene. — Under Loftet en gammel, forgyldt Messing-Kirkelysekrone.

Tæt Cigarrøg.

Ved et Spillebord sidder Hans Naade og spiller L'hombre med Hofjægermester v. Bardenheim, gamle Grev Rosenvinge og Saras Mand, Ritmester Baron Leopold v. Schack.

Rundt i Lænestole og Sofaer tobaksrygende Herrer.

Der er en Pause i Spillet, og man diskuterer Heste og Fruentimmer. —

Holger Bille

træder ind fra Døren til Vestibulen.

Baron v. Schack.

Naa, Bille, hva' Fanden har De taget Dem for saa længe! Har De set paa Kammerjomfruer?

Latter

af samtlige Adelsmænd.

v. Schack.

Vi snakker netop om Deres „Lucie“. Vil De a' med hende?

Holger,

fuldstændig i Ligevægt efter Affæren paa Terrassen.

Det har jeg ikke tænkt paa, Hr. Ritmester!

Hans Naade.

Schack sidder her og siger, at hun fransker paa højre Forben, Bille, hæ, hæ!

Holger

stødt.

Fransker!? Ikke saa meget som bag paa min Haand!

v. Schack

skeptisk.

Naa-aa . . .

Holger

hidsig.

De kender hende jo slet ikke, Hr. Ritmester!

v. Schack

drillende.

Hum . . .

En Herre fra Sofaen.

Kom ikke til Bille med det, Baron! Er der noget han er inde i, saa er det sgu Hoppeben!

Brølende Latterkor.

Herren fra Sofaen.

Baade „franske“ og ikke „franske“!

Hofjægermester v. Bardenheim,

som endnu er Enkemand. Drømmende.

Ja i København er der voldsom mange Slags Ben . . .!

Hans Naade.

Hæ, hæ! Du har nogle Fotografier, Bille . . .
ud i Stuen. Han har nogle Fotografier . . .
slaar Knald med Tungen: klak!!

Gamle Grev Rosenvinge

ivrig.

Har han dem paa sig??

Fornyet Latterkor.

Man hører særlig Ritmester v. Schack.

Hendes Naade, Sara og flere andre Damer ind
fra Salonerne.

Herrerne rejser sig hastigt, bukker og staar ret.

Sara

standser i Døraabningen. Ser ud over Forsamlingen.

Der snakkes nock sjofle Sa-aker hier?

Grev Rosenvinge

forlegent stammende.

Men . . . æ . . . men, kære Fru Baronesse . . .

Sara

afgjort.

Ach, jaj kender doch vel mit Leopoldts
Griin!

Hendes Naade,

hos hvem der ejheller spores den mindste Terrasse-Be-
vægelse. — Hurtigt.

Vil Herrerne danse? Ungdommen vil
danse . . .

v. Bardenheim
synker uvilkaarligt om i Stolen.
Gu' Fader bevares!

Sara.
Engager bare, Emichen! Brryyt Daj icke
um Vrøvl!

Hendes Naade
gaar smilende og utvungent hen og inklinerer for Holger
Hr. Premierlieutnant . . .?

Holger
studser, trods sin „Verden“, lidt over hendes Dristighed.
Deres Naade . . .

Hendes Naade
leende.
De vilde helst blive ved Cigaren?

Holger
atter Ka'l. Byder hende Armen.
Paa ingen Maade! Er mig en Ære!

Sara
nejer for Hofjægermester v. Bardenheim.
Vi to feete, s'il vous plait?

v. Bardenheim
peger forfærdet paa Kortene.
Jeg spiller, Dame!

Sara

Jaha! Aber nu dantser vi først! Haler ham op af Stolen. — Raaber derpaa til de andre Damer: Po dem, Barnlille! Ta-ak mit Leopoldt! Skall di sitte her ock spille up vore Noolepeenger!

Damerne

strømmer leende til og engagerer.

Hendes Naade

gaar ivrigt konverserende bort med Holger Bille. De spøger og ler harmløst som tvende Konfirmander.

Samme Holger minder ikke saa lidt om Tjener Frants i første Afdeling. Ganske vist er han elegantere og mere utvungen i sin Optræden; men han hører dog til samme Hjerteknuser- og Overkelner-Type: høj, bleg, velskabt, med tætklippet, salvet og lige kløvet Kranie. Men naturligvis bærer han, qua Kriger, Overskæg.

Sara

kigger opmærksomt efter Naaden og Lieutnanten. Ryster paa Hovedet, da hun ser deres tvangfri Adfærd.

Naj, der ær vist ganske icke nooket der putsler!

v. Bardenheim

bøjer sig ned mod hende.

Hva'?

Sara.

Ock, jaj taler blot i Søfne, Herr Hof-jægermester!

v. Bardenheim

flad.

Hø . . . Begge ud.

De andre

følger Par om Par efter.

Der lyder Horn- og Violintoner fra Riddersalen.

FEMTE AFDELING

Kalaset er endt; de fremmede er kørt hjem, og Kerterne er slukkede.

Kun i Kontoret er der Lys. Og her sidder Hans Naade sammen med Holger Bille og et Par andre københavnske Venner og skyller efter med Sodavand og Whisky.

Vi lader dem sidde.

Hendes Naade ledsager Sara til hendes Værelser ovre i Kavalerfløjen.

Foran Damerne gaar Jomfru Bertelsen med en tændt Lampe. Hun er komplet Idiot af Søvnighed.

De træder ind i Salonen foran Soveværelset.

Sara.

Sitt Lampen, Jungfrau, ock gaa ind ock gør i Stand!

Jomfru Bertelsen

glor tungt paa sit Herskab uden at fatte.

Sara

hen til hende og ryster hende, saa Lampekuplen klirrer.

Siger derpaa højt og langsomt som til en døv.

Sitt Lampen po Borrdet, Jungfrau

Bertelsen; ock go denn ind ock putzel
maj Veerelset!

Jomfru Bertelsen

smiler fjollet, sætter Lampen fra sig og gaar avtomatisk
som en Søvgænger ind i Sovegemakket.

Sara

maler sig rundt med en Finger paa Panden.
Sie ist ganz Brrruu!

Hendes Naade

indigneret.

Johan fandt hende ogsaa nede i Mellem-
stuen! Hun laa og sov paa Sofaen!

Sara

medfølende.

Det Skrook!

Hendes Naade

som før.

Aa-r! Hele Aftenen har hun været munter
nok ovre i Tjenerværelset med de fremmede
Kuske!

Sara

liberal.

Ach ja! was soll man dazu sagen!

Hendes Naade.

Du behandler hende altfor lempeligt. Den
Slags Væsener skal man ikke tage paa med
Fløjlshandsker!

Sara.

Vielleicht icke naj . . . Gaber. Aber jaj har en so stoor Respect for Soofning!

Hendes Naade

ler.

Ja, det har Du nok! — Naa, god Nat, kære Sara! — Hvad Tid vil Du ha' din Kaffe serveret i Morgen?

Sara

gaber igen og strækker sig.

Ach, Du . . . Glocken fjorten! — Ock siik til dit Mand, at han kan voove po at gøre Alarm igen, den Asen!

Hendes Naade

leende.

Det skal jeg nok! — God Nat! Vil gaa.

Sara

skriger.

Naj, naj! Emi . . .?

Hendes Naade

standser.

Ja . . .

Sara.

Komm mal hier!

Hendes Naade

uvillig.

Nej, nu skal vi i Seng!

Sara

lader som intet.

Det var en meeket behakelickt Selskap i
Da-ak!

Hendes Naade

løst.

Ja, det gik jo rigtig nydeligt . . . Og nu
er det Gud ske Lov overstaaet!

Sara.

Di morede saj alle godt!

Hendes Naade.

Tror Du . . .

Sara.

Jaha! — Ock det lille Moltcke sangg nyyt-
lick . . . Parodierende: Si vous n'avez rrien . . .

Hendes Naade

smilende.

Sara!

Sara.

Jaha! — Ock den v. Bardenheim dantsede
wie ein Omnibus!

Hendes Naade

ler mod Sky.

Du er storartet! — Men nu gaar jeg:
God Nat!

Sara

for at forhale Tiden.

Skall icke mit Tornerose derinde leetsake
Daj mææt Lampen?

Hendes Naade

ved Døren.

Nej Tak! Jeg kender Vejen! Aabner.

Sara

skriger.

Emi! Emi!

Hendes Naade.

ler.

Nej, nu vil jeg gaa!

Sara

tryglende.

Bare to smoo bitte Ord, Emichen . . .?

Hendes Naade.

Du ved vist ikke, hvad Klokken er?

Sara.

Det skidt Glocke! — Bare to ganske bitte
smoo Ord . . .?

Hendes Naade

nærmere.

Naa . . .?

Sara

skutter sig af Glæde.

Ta-ak Platz! Ta-ak Platz!

Hendes Naade

beslutter pludselig at komme Sara i Forkøbet. — Sætter sig smilende.

Jeg ved godt, hvad Du vil!

Sara.

Halløj . . .!?

Hendes Naade

stadig rolig og smilende.

Men nu haaber jeg, at Du er kommen til Fornuft?

Sara

nikker.

Ja! — Lidt ærgerlig: For alt, hva-at jaj i Da-ak har studeret ock studeret, so ær det dock allikevel icke Holger Bille!

Hendes Naade

overstadig.

Nej, min Høne!

Sara.

Siiker Du Høne . . .!?

Hendes Naade

leende.

Ja! for klog Høne kan ogsaa gøre i Nælderne! Rejser sig. God Nat!

Sara

snapper fat i hendes Kjole.

En ær der!

Hendes Naade

polisk.

Mon . . . ?

Sara.

Jaj kann se det po dine Øjne!

Hendes Naade

nikker.

Ja; der er ogsaa en! — Og skal jeg sige
Dig hvem?

Sara

med foldede Hænder.

Ach, ja, Emichen, for Gutt in Himmelen!

Hendes Naade

bøjer sig mod hende.

Det er . . . tøver.

Sara

stamper i Gulvet.

Jaj foor um et Augenblick Krampfe!

Hendes Naade

alvorlig.

Det er . . . Hans Velskabthed, Hr. v. Bar-
denheim! Rejser sig og flygter leende: God Nat!

Sara

skriger vildt.

Emil! Emil! Men da Hendes Naade forbliver ubønhørlig, napper hun en Buket Blomster op af en Vase paa Bordet og slynger den hen mod Døren: Dit skidt Lummel!

SJETTE AFDELING

København. Omkring December Termin. Aften mellem 8 og 9. —

En Droske kommer raslende i fuld Fart og standser op uden for Privatindgangen til en anden-tredje Klasses Kafé paa Østerbro.

Holger

stiger ud. Siger derpaa til Kusken.

Hør, kunde De ikke gøre mig den Tjeneste at gaa ind i Kafeen og spørge efter Opvarter Johansen?

Kusken
kravler ned.

Jovel, Herre!

Holger.

Og sig saa til ham, at den Herre, der har bestilt Nummer fire, holder herude!

Kusken.

Jovel, Herre! — Men vil Herren saa kaské ha'et lille godt Øje til Væddeløberen der? Peger paa Hesten.

Holger

Det skal jeg nok!

Kusken

ind i Kafeen.

En Damestemme

inde fra Vognen. Nervøst.

Holger . . . jeg tør næsten ikke . . .

Holger

ved Vogndøren. Leende.

Aa Snak, lille Ven! Hvad skulde Du være bange for?

Stemmen.

Om nogen nu saa' os . . .

Holger.

Her er ingen, der ser os herude!

Kusken

fra Kafeen.

Nu kommer han . . . Springereren!

Holger

betaler og giver meget rigelige Drikkepenge.

Kusken.

Tak, Herre, tak! — Skulde det være en anden Gang . . . Hauserplads, ved De nok, Vogn 214 . . . Rasmussen!

Opvarteren

i Kafeens private Indgangsdør. Bukkende, duvende og smiskende. — Han er en ualmindelig hæslig Eunuk-Type: blegfed, lasket og lurvet.

'aften, Hr. Premierlieutnant! Værs'artig . . .!

Holger.

Der er vel ingen i Gangen, Johansen?

Opvarteren.

Ingen, Hr. Premierlieutnant! . . . Naturligvis! Hen mod Drosken: Skal jeg hjælpe den lille Dame ud?

Holger

skubber ham væk.

Nej!

Opvarteren

ydmyd.

Omforladelse . . . Omforladelse! .

Holger

ved Droskedøren.

Kom saa . . .

Damestemmen

forvirret og angest.

Jeg . . . Aa, Holger, skal vi ikke køre igen . . .?

Holger

mildt.

Men Barn dog . . .

Stemmen.

Jamen . . . hvis nu nogen . . .

Holger.

Jeg siger Dig jo: her er ingen!

Stemmen.

Det er vist et meget tarveligt Sted . . .

Holger

løfter paa Skuldrene.

Opvarteren

smiskende, væmmelig.

Jeg kan ikke svare for Passagen ret længe.

Hr. Premierlieutnant . . . hi, hi!

Stemmen

fra Vognen.

Og saa kender han Dig . . .

Holger

lidt utaalmodig.

Kom nu, Emmy . . . Griber fat om hendes
Haand: Kom nu, hører Du! Vi kan ikke staa
her og . . .

Damen

stiger langsomt og tøvende ud. — Hun er høj, elegant
og tæt tilsløret.

Opvarteren

slæder fortrolig-galant en Haand hen mod Gangdøren.

Denne Vej, lille Frøken . . .!

Holger

tager Damens Arm og skynder sig ind.

Opvarteren

springer adræt foran dem og aabner en Dør, mærket Nr. 4, og hvorpaa der hænger en Plakat med et stort: Optaget.

Damen

smutter ind.

Holger

trækker hurtig Døren til efter hende. — Hvisker til Opvarteren.

Ingen andre herind end De, Johansen!

Opvarteren

smiskende, fælt, lige til at slaa i Fjæset.

Forstaar sig . . . hi, hi!

Holger.

Og hurtigt!

Opvarteren.

Javel! — Fidélt: Hr. Premierlieutnanten erindrer nok, at der er Smæklaas indvendig paa Døren; og at jeg plejer at banke tre korte Slag rækker en krum Finger med et kolossalt udviklet Midtersteled i Vejret med denne Kno?

Holger

gaar hurtig ind i Værelset uden at svare. — Smæklaasen glider stille for . . .

Det er som sagt i Terminen. Herskabet fra Tygesborg er kommet til Hovedstaden for at gøre Juleindkøb. — Tyge og Edmund er med. — Familien bor hos Onkel Kammerherren; der er jo Plads nok.

Men i Aften er Hans Excellence til Spilleparti hos den engelske Gesandt.

Hendes Naade har derfor besluttet at besøge en Barndomsveninde i Ordrup.

Og

Hans Naade Greven er i Kasino med Drengene. — De ser „Snehvide“.

Tæppe.

FRU MIMI

AGERENDE

Mimi.
Valdemar.
Nicoline.
Marie.

FØRSTE AFDELING

En lille Villa paa en af Sidevejene ude ved Frederiksberg. Syv Værelser med gode Udenomsbekvemmeligheder og Have, samt Baderum.

Solrig Formiddag i September. —

Fru Mimi sidder ved Frokostbordet inde i den hyggelige Spisestue imod Syd. Solstraalerne spiller mellem de gulgrønne Blade paa Lindetræerne udenfor i Haven og leger ind gennem de blankpolerede Vinduer paa Bordets hvide Dug rundt mellem Opdækningens smagfulde Glas, Flasker, Fade og Tallerkener.

Møblementet er naturligvis af Egetræ: Et firkantet, aflangt Spisebord, tolv forfærdelig kedelige, stivryggede Stole, en Buffet med Opsats og et Anretterbord.

Paa Væggene hænger nogle Kobbersager og en Del gammelt Porcellæn, arrangeret i Trekanter.

Fru Mimi, der er en sød, lille buttet Kone med lyst lokket Haar, friseret efter den yndefulde Gordon-Setter-Mode, sidder for Enden af Bordet. Hun er iført en lys, blaastrøbet, løstsiddende Morgendragt af et gennemsigtigt, silkeagtigt Stof og med brede Kniplinger om Hals og Ærmer. Samme Ærmer naar kun til Albuerne, og Armene er bløde, runde og mathvide, som gjorte af frisklavet Marcipan. Lige til at æde.

Hun støtter Hovedet i Hænderne og spiller sig i Tændstikkerne med sine nydelige smaa Dukkefingre, saa at Diamantringene lyner. Hun er eneste og meget forkælede Barn af en rig Parvenufamilie i Flæsk og Petroleum; modens hundes Mand derimod tilhører en mindre velhavende, men sammel og særdeles anset Patricierslægt.

At disse to Væsener har fundet hinanden og er blevet gift med hinanden, staar for os som en Gaade. Men Ægteskaber sluttet, som bekendt, ogsaa i Himlen. —

Mimi

bidder sig pludselig i Underlæben, banker med Spidsen af den ene lille, lakskoprydede Fod i Gulvet og kalder:

Valdemar!

En Mandsstemme

nogle Værelser borte.

Ja, nu kommer jeg, lille Kat!

Mimi

ligger hen mod den portiercomhængte Dagligstuedør. Hun sidder endnu med Hovedet støttet i Hænderne; og man kan se paa hendes Ansigt, at hun ikke er rigtig paa det rene med sig selv, om hun skal smile huldsalig eller være muggen, naar Valdemar viser sig. Fingrene spiller ikke mere, og hun lytter efter hans Trin over Gulvtæppet derinde. Men hun hører ikke noget; for han kommer ikke. Saa griber hun paa én Gang Kniven, der ligger ved hendes Klavert og slaar med dens Skaft to, tre Gange haardt i Bordet:

Men Valdemar dog! Og hun beslutter definitivt at være muggen.

Endelig rejser Valdemar sig fra Skrivebordet inde i sit Arbejdsværelse og kommer gennem „Salonen“ ind i Spisestuen.

Han er en høj, mager, lysblond Mand op i Trediverne. Noget nærsynet, meget distrahit og Doctor philosophiæ i Historie. Desuden arbejder han for Tiden paa en Afhandling, som bærer Titlen: Chlodevig I's Ungdom.

Han har været gift med Mimi i godt halvandet Aar og elsker hende ubeskriveligt; men glemmer undertiden baade det ene og det andet for Chlodevig. Hvad der jo er kedeligt. —

Han kommer altsaa nu ind i Spisestuen, hurtigt, nervøst; farer sig med Haanden gennem Haaret og misser med Øjnene mod Solen, der kaster stærke Reflekser fra Tallerkenerne, Fadene og den hvide Dug.

Valdemar.

Skal vi ikke rulle ned, Mimi?

Mimi

haanligt.

Og tænde Lampen?

Valdemar

uforstaaende.

Tænde Lampen . . . ? Næ-æ . . . Hen til Vinduet for at rulle Gardinet ned.

Mimi.

Vil Du virkelig lukke den dejlige Sol ude!

Valdemar

standser. Undskyldende.

Ja, kære . . . mine Øjne . . .

Mimi.

Du kan jo tage dine blaa Briller paa.

Valdemar

bort fra Vinduet. Smilende.

Ja, det kan jeg jo ogsaa! Søger i sine Lommer.
Hvor mon jeg nu har lagt dem, Mimi?

Mimi

tort.

Rimeligvis paa Rundetaarn!

Valdemar

naivt.

Tror Du? . . . Smilende: Lad nu være
med at gøre Nar, Kat! Bort gennem Dagligstuen.
Tilbage med Næseklemmer paa. De laa inde paa
mit Skrivebord. Sætter sig og begynder at spise.

Mimi

springer pludselig op fra sin Stol, løber hen og napper
Brillerne af ham og kaster dem paa Gulvet. Sætter sig
paa hans Skød og tager med en Haand fat i hvert af
hans Øren, hvorved hun kommer til at rive en Blyant
ned, som sad bag det højre.

Skal Du da ikke sige god Morgen til mig,
Menneske!

Valdemar

ulykkelig-forfjamsket.

Jamen, Kat, det har jeg jo sagt!

Mimi.

Ja, i Gaar! . . . Din Tølper!

Valdemar

flov.

Var det i Gaar . . . ?

Mimi

rusker ham haardt i Ørene.

Gud i Himlen maa vide, hvordan jeg skal
faa Dig vækket!

Valdemar

uroligt.

Der kommer Marie, Kat!

Mimi

hopper ned fra hans Skød og sparker samtidig til Bly-
anten, saa at den flyver op under Buffeten.

Jeg vilde ønske, at alle Blyanter og Penne-
skafter og Blækhuse og Papirer og Doktorer
og Professorer laa i . . . laa i Vesuv!

Valdemar

manende.

Kat, Kat!

Mimi

fortsættende.

. . . Alle sammen oven paa hinanden i en
stor Stabel med Petroleum paa! Sætter sig hen
paa sin Plads og surmuler.

Marie,

en gammel Tjenestepige, som Mimi har bragt med fra
sit Hjem.

Vil Herskabet ha' sin Kaffe?

Mimi

med Fræmsjætted: knæsende Nakke, Dobbelthage og sammensnerpet Mund.

Jeg skal ringe, har jeg sagt!

Marie

bort.

Mimi og Valdemar

spiser.

Valdemar

ser kærligt, men missende paa Grund af Sollyset hen mod sin Kone.

Jeg fik skrevet meget i Nat, kan Du tro.

Mimi

kortfattet.

Naa!

Valdemar.

Jeg vækkede Dig vel ikke, lille Mimi, da jeg gik i Seng?

Mimi.

Jeg sov ikke!

Valdemar.

Herre Gud, saa kunde jeg jo godt ha' sagt god Nat til Dig!

Mimi.

Det bryder Du Dig vist ikke om!

Valdemar

ser op fra sit Spejlæg.

Men Kat dog!

Mimi.

Du bryder Dig ikke en Døjt om mig!

Valdemar

rejser sig og gaar hen til hende.

Mimi

skyder ham fra sig.

Du holder meget mere af dine Penneskafter!

Valdemar

stryger hende kærligt-ulykkeligt op og ned ad Ryggen.

Jeg maa da passe mine Sager . . .

Mimi

fintfølende.

Hvorfor det? Det behøver vi jo ikke! Du fik jo Penge nok med mig!

Valdemar

stryger vedblivende.

Det morer mig jo; det interesserer mig, ved Du . . .

Mimi.

Men, at jeg sidder her og sprækker af Kedsomhed, det bryder Du Dig ikke om!

Valdemar

disträit.

Saa Du keder Dig saa forfærdelig, lille Kat?

Mimi,

som mærker hans Distraction, rasende.

Tænk dog paa mig, Menneske, saa længe
Du taler med mig i det mindste.

Valdemar

vaagner.

Ja, ja . . . undskyld! . . . Hvad var det,
Du sagde?

Mimi

grædende.

Jeg kalder ikke dette her for at være gift!
Jeg mærker jo aldrig, at jeg har nogen Mand!
Hele Dagen render Du rundt paa de fjollede
Biblioteker! Og naar Du kommer hjem,
sidder Du og æder Blæk inde hos Dig selv!
Du har knap Tid til at spise . . .

Valdemar

mildt protesterende.

Jo-o . . .

Mimi.

Og jeg, der holder saa meget af at ligge
og sludre, naar jeg er kommen i Seng, jeg
maa ligge og falde i Søvn ganske alene. Og
det kan jeg ikke, fordi jeg ligger og tænker
paa Dig.

Valdemar

klapper hende.

Aa Herre Gud . . .

Mimi.

Jeg kunde godt dø, uden at Du brød Dig om det. Og det er naturligvis det, Du vil ha', for saa kan Du købe Penneskafter for alle Pengene!

Valdemar

bøjer sig smilende ned og kysser hende.

Fy, fy, saadan maa Katten ikke tale?

Mimi

arrigt.

Se, om Du har lagt Mærke til min ny Kjole engang!

Valdemar

ser paa Kjolen.

Ja, den er Skam fin! Løfter hendes ene Arm op og kysser den: Og hvor den klæder Dig!

Mimi

lægger sig ind til ham.

Jeg elsker Dig, Valdemar, vanvittigt!

Valdemar

klapper hendes Haar.

Lille, søde Kat . . .

Mimi.

Jeg vil sidde i din Vestelomme . . . altid!

Valdemar

naivt.

Jamen, det kan Du jo ikke.

Mimi

sur-haanlig.

Nej, for dér har Du alle dine Blyanter!
Rejser sig. Skal vi drikke Kaffe inde i Kabi-
nettet i Dag?

Valdemar

tøvende.

Ja-a . . .

Mimi

kælen.

Aa jo, hva'? Og ha' det lidt hyggeligt!
Ringer.

Marie

ind.

Mimi.

Vil Du sætte Kaffetøjet paa den store Bakke
og bringe det ind i Kabinettet!

Marie.

Jo! Ud.

Valdemar

tager sig op til Øjnene.

Jeg synes, jeg tog mine blaa Brillen paa
før, Mimi?

Mimi

slaar Armene om ham og laver Trutmund til Kys.

Ja, men Du har lagt dem paa et Stykke
Smørrebrød i Stedet for Spegepølse!

Valdemar

kysser hende.

Dit lille Vrøvl!

Mimi

stikker sin Arm ind under hans.

Kom saa! Aa, hvor jeg glæder mig! De
gaar Arm i Arm ind gennem Døren til Dagligstuen.

ANDEN AFDELING

Kabinettet. Et lille hyggeligt Rum med stort Bløstmervindue fuldt af Planter og Blomster. Paa Væggene hænger Malerier og Staalstik. Og Møblerne lave, magede og bløde, er betrukne med grønt, presset Fløjl. Der er et lille Dameskrivebord med Masser af Skuespillerfotografier. Og i et Hjørne paa en sort, poleret Søjle staar Faust og Margrete i Kalipasta og øm Omfavnelse.

Mimi og Valdemar sidder Side om Side paa en Chaiselongue. Foran dem paa en Ibentræs Stumtjener staar Bakken med Kaffetøjet.

Valdemar

vipper nervøs og urolig i Sædet.

Nu maa jeg vist gaa, Kat.

Mimi.

Saa?

Valdemar.

Ja ind og gøre mig i Stand.

Mimi,

skønt hun godt ved Besked.

Det er jo ikke i Dag!

Valdemar

usikker.

Er det ikke Torsdag?

Mimi.

Jo-o . . .

Valdemar.

Saa er det i Dag.

Mimi

mut.

Du var jo ogsaa med dem i Gaar.

Valdemar.

Ja, de bliver her til Lørdag.

Mimi.

Hvad skal de svenske Abekatte her?

Valdemar

bebrejdende.

Kat, det er lærde Professorer fra Lund og
Upsala!

Mimi.

Hvorfor skal Du rende rundt med dem?

Valdemar.

Jeg er jo Vært, véd Du. Vi har jo ind-
budt dem.

Mimi.

Hvor skal I hen i Dag?

Valdemar.

Til Frederiksborg med Toget Klokken to.
Og saa til Middag i Tivoli Klokken syv.

Mimi

efter en Pavse: kælen.

Aa, tag mig med, hva'?

Valdemar.

Men, Kat, der kommer jo ikke Damer!

Mimi

visnæset.

Hvad skal I da bestille?

Valdemar.

Vi skal bese Musæet og Kirken.

Mimi.

Er dér noget sjofelt?

Valdemar.

Men Mimi dog, hvor kan Du sige saadan noget!

Mimi

tøset.

Uf ja, Du er nu saa fin! Du er af saadan fin Familie!

Valdemar

næsten vred.

Men Kat!

Mimi

springer op og stamper i Gulvet.

Uf, bare jeg aldrig var bleven gift!

Valdemar

vil trække hende til sig.

Mimi

slaar efter ham.

Væk! Jeg hader Dig! Du skulde ha' giftet
Dig med . . . med Cantus Verdenshistorie!

Valdemar

ubehjælpssom.

Men lille Kat dog . . .

Mimi.

Væk! Rør mig ikke med dine væmmelige
Blækfingre! Griber en Haandfuld Sukker af Sukker-
skaalen og begynder at bombardere ham med Stykkerne.
Gaa! Gaa! Gaa bare din Vej!

Valdemar

skærmer Ansigtet med Hænderne.

Men Mimi dog! Lad det være, siger jeg!
Du kan jo let træffe mig i Øjnene!

Mimi

kaster igen.

Ja, bare jeg kunde!

Valdemar

vred.

Nu skal Du lade være! Og se Sukkeret
her rundt paa Gulvtæppet! Hvad troer Du,
Marie vil sige!

Mimi

næsvist; men holder dog inde med Skydningen.

Det bryder jeg mig ikke om! Forleden gav
jeg hende en Lussing!

Valdemar

i højeste Forfærdelse.

Gamle Marie!?

Mimi.

Ja! Hvad er der ved det! Hun kunde
jo lade være at irritere mig! Slaat pludselig Hæn-
derne for Ansigtet og hulker. Men det er din Skyld!
Det er Dig, som gør mig saa arrig! Jeg
trænger til at blive kælet for! Og jeg vil
gøres a'! Men der er ingen Mennesker, der
bryder sig om mig!

Valdemar

lægger sin Arm om hende. Smilende.

Det ved Katten godt ikke er sandt! . . .
Vær nu god og rar!

Mimi
vrisser.

Nej!

Valdemar
tager Hænderne fra hendes Ansigt.
Saa, saa! Du er jo dog min bedste lille
Skat!

Mimi
muggen.
Ja . . . næst efter Chlodevig!

Valdemar
kysser hende.
Er Katten nu rar igen?

Mimi.
Maa jeg saa komme med?

Valdemar
alvorlig.
Nu skal Mimi være fornuftig!

Mimi
giver ham pludselig en smældende Ørefigen.
Der fik Du den!

Valdemar
staar aldeles ude af Stand til at fremføre et Ord.

Mimi

betæftet over, hvad hun har gjort, men uden at ville lade sig mærke med det.

Der fik Du den, si'er jeg!

Valdemar

gaar truende et Skridt hen mod hende; men gør saa paa een Gang omkring og gaar gennem Dagligstuen ind i sit Arbejdsværelse og lukker Døren.

TREDJE AFDELING

En Timestid senere.

Fru Mimi sidder i Kabinettet og kannevanerer paa en Sofapude. Eller lader, som om hun kannevanerer; thi Arbejdet hviler hyppigt i hendes Skød, medens hun spændt sidder og lytter efter Valdemars Bevægelser inde i hans Arbejdsværelse. Længe har han været ganske stille derinde. Saa hører hun ham skyde Stolen tilbage og rejse sig; og hendes lille Duehjerte flyver hende op i hendes Hals! Men Manden kommer ikke. Han gaar bare et Par Gange frem og tilbage over Gulvet derinde. Derpaa forlader han sit Værelse og gaar ind i det fælles Sovekammer. Om han skulde klæde sig paa og gaa sin Vej uden at komme ind og sige Farvel til hende! . . . Hæ, ja saa kan han ha' det saa godt! Hun er ved Gud i Himlens højeste Rige ikke forlegen for at blive gode Venner med ham! Det manglede bare!

Hun smaanytter og slaar med Nakken og kannevanerer ivrigt i fem Minutter. Saa lægger hun Hovedet paa Siden og lytter igen.

Skulde han ikke kalde paa hende, for at hun kan binde hans Slips!? —

Der gaar et Kvarter, saa hører hun ham komme ud i Entreen, og hun styrter sig paany i Kannevaset.

Nu er han henne ved Knagerækken! Nu aabner han Gangdøren! — Saa gaar han atter ind i Entreen. — Frem og tilbage gaar han, som om han var uvis. — Han kommer! Han kommer!

Hun lægger allerede Ansigtet i stramme Folder for at modtage ham med kvindelig Værdighed . . .

Bums! saa smækker Entrédøren i! — Han gaar! Han gik! Ved Gud i Himlen, han er gaet!

Mimi

farer op, ryster Sytøjet af sig og løber hen til Vinduet for at se efter ham. Men der er endnu for mange Blade paa Hækken ud mod Vejen, saa at man ikke kan se dem, der gaar forbi. — Saa farer hun ind i Salonen og hen til Døren ved Spisestuen og trykker paa den elektriske Knap bag Portieren.

Marie

ind.

Mimi.

Hvem var . . . Hidsig: Hvorfor har Du ikke været her og hentet Kaffetøjet?

Marie

beskeden.

Fruen sa' jo, at Fruen vilde ringe.

Mimi.

Hum . . . Tag det ud!

Marie

ind i Kabinettet.

Mimi

efter.

Marie.

Men Jøsses, sikken dog Sukkeret ligger og flyder rundt om paa Tæppet!

Mimi

uden at blinke.

Ja, Herren tabte Sukkerskaalen.

Marie

i Færd med at samle Sukkeret op.

Ok ja, Herren har saa mange Ting i sit Ho'de.

Mimi

tøvende.

Hvem var . . . Hvem var det, der gik nu?

Marie

i højeste Forundring.

Det var da rigtig Herren! Véd Fruen ikke det?

Mimi

hurtig.

Løb efter ham! Han ser vist frygtelig ud! Han har vist glemt baade det ene og det andet!

Marie.

Har Fruen da ikke klædt ham paa?

Mimi.

Nej.

Marie.

Ih, Du min Skaber, saa har han nok hverken Bukser eller Skjorte paa da? Vil løbe ud.

Mimi

stamper pludselig resolut med sin ene søde, lille Dukkefod i Gulvet.

Du bliver her!

Marie

standser.

Jamen . . .

Mimi.

Lad ham bare gaa!

Marie.

Jamen, sæt . . .

Mimi.

Lad ham bare gaa! Hvad kommer det mig ved!

Marie.

Jamen, sæt nu, Selerne hænger nedenfor paa ham li'som forleden Dag?

Mimi

staar midt paa Gulvet og ser forfærdelig energisk ud, omtrent som en Kontreadmiral paa et Øvelsestogt.

Lad dem bare hænge! . . . Og Bukserne

med! Og Skjorten . . . og Uldrøjen . . . det hele! Det har han godt af! Jeg er lige glad!

Marie

nærmer sig bekymret.

Næmen go'e, lille Frue dog, hva' . . .

Mimi

kaster sig højt hulkende om Halsen paa hende.

Der er ikke . . . et eneste . . . Menneske i hele, hele Verden . . . der bryder sig om mig!

Marie

forskrækket; klapper hende.

Jøsses, Jøsses dow! Jo dow! Jo dow!

Mimi

som før.

Ikke . . . et eneste . . . Menneske!

Marie

nær ved at græde med.

Det maa Fruen ikke si'e . . .

Mimi

Han er . . . Han har . . . I Hyl: Bare jeg aldrig var bleven gift!

Marie

forfærdet.

Han har da vel ikke slaet Fruen?

Mimi

lyvefædig som en Græker.

Jo . . . jo . . .

Marie

dybt forarget.

Fø-ii, Fø-ii!

Mimi

svag.

Sæt mig hen paa Chaiselonguen . . .

Marie

leder hende af Sted.

Det ha'de jeg dog ikke troet om Herren;
han er jo da ellers saa god . . .

Mimi

hulker og stønner.

Marie

kærligt.

Saa, saa, lille go'e Frue, saa, saa! Tør nu
sine Øjne! Fruen kan nok tro, at han for-
tryder det!

Mimi

paa Chaiselonguen.

Du skal blive inde hos mig Marie . . .

Marie

tøvende.

Jo-o . . . Saa, saa!

Mimi.

Hele Dagen!

Marie.

Jo, jo . . .

Mimi

tørrer sine Øjne.

Vil Du ikke ha' en Kop Kaffe?

Marie

tøvende.

Tak . . .

Mimi

ryster Kaffekanden.

Der er mere paa Kanden.

Marie

genert.

Tak, ja-a . . .

Mimi

slaar Armene om hendes Hals.

Og saa gaar han sin Vej uden at sige
Farvel . . .

Marie

kæler for hende.

Ja, ja . . . Han er et Skarnsmenneske, er
han! Saadan en sød og rar lille Frue! . . .
Saa, saa! Hva' skal jeg lave Fruen til Mid-
dag?

Mimi.

Ingenting! . . . Jeg vil aldrig spise mere!

Marie.

Aa jo vist saa da! . . . Jeg har et Par smaa Duer.

Mimi.

Jeg troer ikke, jeg kan . . .

Marie.

Jo, jo . . . Og hva' si'er saa Fruen om en lille Omelet med Svesker?

Mimi.

Jeg vil hellere ha' den med Morbær . . .

Marie.

Ja, saa ta'er vi den med Morbær, da! . . .
Og saa Suppe til Forret, med et lille Æg; det styrkner saa godt?

Mimi.

Troer Du ikke, Du kunde faa en Rødspætte?

Marie.

Jo, jo! saa ta'er vi en Rødspætte!

Mimi.

Med Persille . . .

Marie.

Med Persille, ja! . . . Har Fruen det nu ikke li'som lidt bedre?

Mimi

overvældet.

Du er saa god Marie . . .

Marie

naivt.

Ja-a . . .

Mimi.

Og Du er da ikke vred mere, fordi jeg slog Dig forleden Dag?

Marie.

Nej, nej — vist er jeg da ikke det, nej!

Mimi.

Jeg er saa ked af det . . .

Marie.

Det skal Fruen saamænd ikke være. En kan somme Tider ha' godt a' 'et!

Mimi.

Jeg er saa træt . . .

Marie

omhyggelig.

Vil Fruen hvile lidt? . . . Læg Fruen sig nu op paa Chaiselonguen. Hjælper hende. Saa,

nu skal jeg hente et Tæppe. Kommer med et Tæppe og dækker Mimi til. Ska' der en Pude til under Ho'det?

Mimi.

Ja Tak . . .

Marie

bringer Puden.

Se her ja . . . Saa sover vi lidt!

Mimi.

Og min Eau-de-cologneflaske . . .

Marie

bringer den.

Den sætter vi nu her paa den stumme Tjener, ja . . . Skal jeg rulle ned?

Mimi

svag.

Ja . . .

Marie.

Nu gaar jeg først ud med Kaffetøjet, saa kommer jeg og ruller ned. Samler Sagerne sammen og bærer dem ud. Kommer saa tilbage igen og ruller ned, lydløst og stille.

Mimi,

der ligger pakket ind lige til Næsetippen som i en Sovepose.

Jeg vilde gerne ha' mine Sko af, Marie . . .

Marie.

Jo, jo! Tager hendes Sko af. Jeg synes, de smaa Pampelanker er saa kolde? Skal jeg bringe Dunken? Der er varmt Vand.

Mimi

syg.

Ja-a, Tak . . .

Marie

gaar ud og kommer lidt efter tilbage med en Varmedunk, som hun anbringer under Tæppet ved Fruens Dukkeben.

Saa! Saa sover vi!

Mimi

umanerlig syg.

Bare det ikke er noget slemt . . .

Marie.

Aa nej, aa nej! Det skal Fruen ikke tro!

Mimi

døende.

Der skal da ristet Brød til Duerne . . .

Marie.

Jo, jo! Og Krestanjer . . . Jeg skal nok gøre det fint! Lister ud og trækker Portieren for.

FJERDE AFDELING

Klokken er mellem tre og fire. Fru Mimi sover sødeligen paa sin Chaiselongue. Hun ser saa from og yndig ud, som hun ligger der i det dæmpede Lys: De lange Ojenhaar kaster en blød Skygge ned over de friske, røde Aprikoskinder: Munden staar en Kende aaben; men dog ikke mere end passende, saa at de hvide, fugtige Tænder smiler betagende frem bag de røde Læber. De søde, smaa, buttede Hænder ligger foldede oven paa Tæppet som til Bøn. Og Haaret danner en herlig, bleggylden Ramme om hendes engleblide Aasyn. -- Hun ligner en slumrende Madonna, Stumpen; eller en hypnotiseret Sancta Cæcilia . . .

Saa ringer Entréklokken, og Madonnaen vaagner.

Marie

høres parlamentere ude i Forstuen. Og stikker et Øjeblik efter Hovedet ind mellen Portiererne.

Mimi

sidder oprejst paa Chaiselonguen og gnider sine Øjne. Hun ligefrem maler rundt i dem med begge Hænder, saa fast har hun sovet.

Marie

hviskende.

Det er Fru Paludan! Kan Fruen taale hende? Jeg sa'e, at Fruen var ikke rigtig rask.

Nicoline,

saaledes hedder Fru Paludan til Fornavn, skyder Marie til Side og stormer ind i Værelset.

God Dag, sødeste Mimi! Det er da ikke farligt?

Mimi

slipper spillevende Fødderne ned af Chaiselonguen og løber hen og omfavner og kysser Veninden.

God Dag, god Dag søde Nicoline! Hvor det var yndigt! Næ, det var bare en Smule Hovedpine! Nu er det ovre! Jeg keder mig saadan! — Aa Marie, rul Gardinet op og gør lidt i Orden! Men gi' mig først mine Sko paa!

Marie

hjælper Fruen Skoene paa; ruller dernæst op og forsvinder med Tæppet og Dunken.

Mimi

til Nicoline.

Læg Tøjet, søde! — Du bli'er her da i Dag?

Nicoline.

Tusind Tak, søde, men jeg skal hjem til Middag! Jeg skulde netop et Ærinde ud paa

Vesterbro, og saa vilde jeg dog se ind til Dig med det samme.

Mimi

betaget.

Næ, hvor din Hat er storartet! Hvor har Du dog den fra?

Nicoline

kroer sig en Dobbeltbage til.

Fra Paris, kære! — Alfred har forskrevet den, uden at jeg vidste af det.

Mimi

gaaer rundt om hende og betragter Hatten med et religiøst Udtryk i Ansigtet.

Samme Rædselshjelm er ogsaa vel værd at tage i Ojesyn: af Størrelse omtrent som et almindeligt Vognhjul og kunstnerisk prydet med henved fem og tredive sorte Strudshaler, den ene oven paa den anden, minder den paa-faldende om den fortvivlede Røg fra en Tankdamper i Havsnød.

Nicoline

nikker henrykt, saa at Portierer og Skilderier bevæger sig i Lufttrykket.

Ja, Du, den er nydelig!

Mimi

med foldede Hænder.

Ja, det kalder jeg en Mand! — Men læg nu Tøjet lidt, søde!

Nicoline.

Ja, Tak, søde! Capen et Minut! Men Hatten beholder jeg ved Gud paa. Den er saa vanskelig at faa til at sidde, og nu sidder den netop saa dejligt! Lægger Capen fra sig og tager Plads paa en Stol.

Fru Paludan er en høj, smuk, slank og elegant Dame i mørk Spadseredragt med langskafte Ruhandsker og en sammenrullet Silkeparaply, der ikke er tykkere end en god Spækkenaal.

Mimi.

Et Glas Sherry?

Nicoline.

Tak, ja.

Mimi
ringer.

Marie
ind.

Mimi.
Sherry og Makroner!

Marie
ud.

Nicoline.

Nu skal Du høre: Jeg mødte din Mand ved Frihedsstøtten . . .

Mimi
stramt.

Naa?

Nicoline.

Han saa' mig naturligvis ikke; men jeg standsede ham. — Indtrængende: Sødeste Pige, Du maa ved Gud passe paa ham!

Mimi
opskræmmet.

Hvad var der? Ha'de han ingen . . .

Nicoline.

Kære: han gik med en lys Handske paa den ene Haand og en mørk paa den anden!

Mimi
lettet.

Naa-aa . . .! Hvad sa'e han?

Nicoline
leende.

Ja han er jo stor, den gode Doktor! — Men bevares, ja det har jeg jo ogsaa! sa'e han og saa' saa sød ulykkelig ned paa sine Hænder. — Han havde travlt?

Mimi.

Ja, han skal ud i Dag med disse svenske Professorer. — Du saa' vel ikke hans Skjorte?

Nicoline

leende.

Nej, det ved Gud jeg ikke gjorde! — Han ha'de hvidt Slips paa!

Mimi.

Naa, det ha'de han dog husket!

Nicoline

konverserende.

Du har været ude i Formiddag?

Mimi.

Nej . . .

Nicoline.

Jamen saa maa Du jo selv ha' . . .

Mimi

stram som en fornærmet Skolepige.

Vi er Uvenner!

Nicoline.

Uvenner? — Min Gud, jeg troede, I levede som to Turtelduer!

Marie

ind med Vin og Kager. Bort igen.

Mimi

skænker.

Pyt! Byder. Værsgod! — Jeg ser ham næsten aldrig!

Nicoline

tager Glasset.

Tak! — Er han kold?

Mimi

haanlig.

Han er ingenting!

Nicoline

gnasker Makroner.

Aa, Alfred kysser saa dejligt! — Deltagende:
Næmen, Stakkel! Ja det er vist ikke saadan
at være gift med et Bogmenneske.

Mimi

surmulende.

Og jeg, der netop trænger saa meget til
Kærlighed . . . til at nogen pylrer for mig.
Det gjorde Far og Mor altid . . .

Nicoline.

Ja, hjemme var Du jo Afgud! — Mimi
Hansen, „Kælefisken“, ja! Jamen Du var jo
ogsaa sød! Klapper hende. Næmen, nu skal Du
høre: Gerda Heidenheim har faaet sit eget
Sovekammer!

Mimi

stærkt interesseret.

Saa-aa? Hvad er dér i Vejen?

Nicoline

gnasker flere Makroner.

Du tillader? — Ja, jeg ved saamænd ikke. Men der skal ha' været en frygtelig Scene imellem dem. Og saa flyttede Gerda Mandens Seng ud. Og Alfred siger, at det skal nok kurere ham! Underfundigt smilende: Alfred er jo lidt . . . Men morsom, Du! Han kan sige Ting! Men man kan ikke blive vred paa ham . . . Tænk, han har faaet Silkeundertøj nu! lækkert! Konsul Salomon fik; og saa vilde Alfred ogsaa. Du kan ikke tænke Dig, hvor han ser sød ud om Morgenens, naar han staar og vadsker sig! — Men Gud, jeg sidder her og taler om mig selv hele Tiden; det er jo afskyeligt! — Deltagende: Er det meget trist med Dig og din Mand, søde?

Mimi

surmulende.

Jeg keder mig saa grusomt . . .

Nicoline

klapper hende paa Kinden.

Herre Gud, ja . . . Men han er dog en bekendt Mand, lille Mimi! Leende: Min er bare en tyk Grosserer! — Det er sandt, jeg skulde hilse Dig fra Baby og Herman. De vilde absolut med herud.

Mimi.

Ja, det skulde Du ha' gjort.

Nicoline.

Kære, man har da ved Gud nok af dem hjemme, at man ikke ogsaa skal slæbe dem med! — De er for Resten to henrivende Unger!

Mimi.

Ja, Du kan sagtens!

Nicoline.

Aa, ja. — Men nu har jeg sagt Punktum til Alfred: ikke flere end to! Men naturligvis, Børn maa man ha'! De pynter. Og Lægen siger ogsaa, at man har bedst af det; saadan et Par Gange. Skælnsk: Kommer her ikke snart en ganske lille Mimi, hva'?

Mimi

ryster rødmende paa Hovedet.

Nicoline.

Jeg synes, det trækker lidt i Langdrag! Vi fik Baby ti Maaneder efter Bryllupet! Flotte Folk!

Mimi

surt-humoristisk.

Kommer jeg nogen Sinde til at føde, saa bliver det vist en gammel Hellebard eller en Rulle Papyrus!

Nicoline

kaster sig tilbage i Stolen og ler.

Ha, ha! Du er god Mimi! Den skal Alfred ha' i Aften! — Skriver han stadig paa sin Afhandling?

Mimi

mut.

Dag og Nat!

Nicoline.

Den om Kingo?

Mimi.

Nej, det er om Chlodevig.

Nicoline.

Hvem er det?

Mimi

ikke uden Selvfølelse.

Det er en gammel fransk Konge, der levede i det femte Aarhundrede efter Kristi Fødsel!

Nicoline

tager en Makron.

At Mennesket gider!

Mimi

falder tilbage udi Sorgen og Vreden.

Og nu, nu er disse Svenskere her ogsaa! Forleden holdt han Foredrag i historisk Samfund.

Nicoline.

Ja, jeg saa' det i Avisen! Han blev rost: Vor udmærkede og højtansete Historiograf, Doktor Valdemar Klenow, stod der. — Det maa nu alligevel være yndigt for Dig at være gift med saadan en Mand!

Mimi

vrisser med Næsen.

Pyt! Du skulde prøve det, min Pige! — Og i Dag er han i Frederiksborg med dem og til Middag i Tivoli. Og i Gaar var de i etnografisk Musæum og paa Rundetaarn . . .

Nicoline.

Rundetaarn . . .? Gud, der var jeg, da jeg var seks Aar!

Mimi

stamper med højre Dukkefod i Gulvet.

Jeg finder mig heller ikke i det! Jeg vil ikke finde mig i det!

Nicoline.

Jeg faar en Idé! Du skal hævne Dig! Gaa hjem og bliv hos os i Dag! — Alfred vil blive henrykt!

Mimi

muggen.

Nej, jeg vil ikke gaa ud! Jeg vil blive her-

hjemme og kede mig og dø og visne og blive
til Pergament . . .

Nicoline

tager hende ind til sig og kæler for hende.

Du stakkels, lille, søde Mimi! Saa, saa,
tag det nu ikke saa heftigt; saa faar Du jo
Hovedpine igen.

Mimi

hulkende med Armene om hendes Hals.

Naar bare der er nogen, der kæler for
mig . . . det er det, jeg trænger til . . . men
saadan altid at sidde alene . . . Hidsig: Jeg
vilde ønske, jeg ha'de en Elsker!

Nicoline

ler himmelhøjt.

Fy, fy!

Mimi

paastaelig.

Jeg mener det virkelig!

Nicoline

med dybe, tænksomme Øjne.

Ja; Kærlighed er det, vi Damer vil ha'!

Mimi

tørre Taarerne af de smaa Kindbakker.

Men jeg er vist . . . alt for varm imod
ham . . . Han er alt for sikker paa mig . . .
det er hele Ulykken! Jeg læste forleden en
Roman af Natalie Smalstrøm . . .

Nicoline

fortsættende.

„Splintrede Mure“? — Den har Gerda Heidenheim ogsaa anbefalet mig!

Mimi.

Ja . . . og der stod, at for at vinde en Mand helt skal Kvinden være kold og afvisende . . . Synes Du, jeg skulde prøve det?

Nicoline

overvejende.

Jeg ved Skam ikke, Mimi . . . Jeg har det jo paa en hel anden Maade med Alfred.

Mimi.

Er I da aldrig Uvenner?

Nicoline.

Jo, Gud, naturligvis! Man er jo da ikke mer end Mennesker! .

Mimi.

Jamen, hvad gør i saa da?

Nicoline

smilende.

I-ja-a . . . jeg ved saamænd ikke! — Alfred siger noget morsomt; og saa kan jeg ikke lade være med at le . . . Og saa er det overstaet!

Et Ur inde i Valdemars Arbejdsværelse slaar.

Nicoline

ser paa sit.

Fem! Nu be'er jeg Dig! Adieu, min Pige.
Halv seks spiser vi! Begynder at trække Handskerne
paa. Du gaar saa ikke med?

Mimi.

Nej Tak . . .

Nicoline.

Aa, vi har saamænd heller ikke andet end
Koteletter og Øllebrød. Lægger sin Arm om Mimi.
Tag det nu ikke for tragisk. Det retter sig
nok. — Tak for i Dag, søde! Det var en
yndig Formiddag!

Mimi

hjælper hende sorgfuldt med Capen.

Det var pænt af Dig at se herud! Hils
Børnene. — Og din Mand!

Nicoline

kysser hende.

Og hils „Clodevig“!

Mimi

smiler sygt.

Nicoline

kysser igen.

Farvel, farvel! Jeg maa skynde mig!

Mimi

kysser ogsaa.

Farvel, søde!

Derpaa kysses der endnu engang ude i Entreen; og Mimi lukker Døren efter sin Gæst, hvis Skorstensrøg et Ojeblik efter stiger frem over Hækken ud mod Spadsere-stien, bølgel, nikker, dingler, vugger og omsider forsvinder som en Sky i Horisonten.

FEMTE AFDELING

Det er Aften. —

Det lille Maaltid er endt. Stakkels Fru Mimi paa-
stod ganske vist endnu ved Bordet, at det var hende
aldeles umuligt at faa en eneste Bid ned. Men ved kærlig
Tiltale og venlig Opmuntring lykkedes det dog den tro-
faste Marie at bibringe Damen en lille Rødspætte, halv-
anden Due og to yndige Omeletter lige fra Panden. Dertil
tvende Glas Rødvin til „Gardinerne“ og et „Fingerbølle“
Sherry.

Hvilket alt tilsammentaget syntes at bekomme Patient-
inden særdeles vel. —

Og nu sidder Fru Mimi inde i Salonen. Lampen
er tændt, og Gardinerne er trukket for. Der er lagt et
Par Pinde i Ovnen, akkurat saa mange, at man kan
„lugte Varmen“. Og saa er der desuden let refraicheret
med Kølnervand.

Putten sidder i en lav Gyngestol henne for Enden af
Flygelet og vugger sig ved Hjælp af den ene Taaspids
frem og tilbage.

Hun har taget sin Beslutning!

Natalie Smalstrøms Roman, som hun omtalte for sin
Veninde, ligger paa Gulvet ved Siden af Stolen. Hun har
paa ny kigget i den; og hun vil være kold og utilgængelig
som Bogens Heltinde i de afgørende Kapitler.

Valdemars Seng skal flyttes!

Initiativet hertil skyldes til Dels ogsaa Gerda Heidenheim.

Valdemars Seng skal flyttes; flyttes ind i hans Arbejdsværelse.

Saa kan han ha' det saa godt! —

Mimi sætter Fødderne haardt i Gulvet og rejser sig.

Hun gaar lidt frem og tilbage over Gulvtæppet. Hun synes, hun fryser. Men det er vel kun Beslutningens Gysen . . .

Og saa er der jo ogsaa det, at hun skal sige det til Marie . . .

Op og ned gaar den gode Frue. Nærmer sig den elektriske Knap bag Portieren, strækker Haanden ud — og fjerner sig igen.

A arrr! siger hun i dyb Vaande og vrisser vredt med Overkroppen.

Men saa farer hun paa en Gang helt henne fra Vinduet, tværs over Gulvet og lige løs paa Knappen og trykker.

Klokken kimer overrumplet; og

Marie

træder hurtigt ind.

Fruen er da ikke bleven syg igen?

Mimi.

Næ-æ-æ . . .

Marie.

Fruen rang saa heftigt!

Mimi.

Saa-aa?

Marie.

Ja-a . . .

Mimi

Idiot af Mangel paa Mod og Handlekraft.

Øh-h . . .

Marie

med opspilede Øjne.

Hva'faller?

Mimi

Er Ane hjemme . . . Ane er vel hjemme?

Marie

mere og mere forvirret.

Jo-o . . . Hun har jo ikke faaet Lov at
gaa ud . . .

Mimi.

Næ-i . . . Stiv som en Pind og med gyseligt
samentrukne Bryn, hvorved hun vil afvæbne enhver Be-
mærkning. Du og hun maa flytte Herrens Seng
ind i Herrens Arbejdsværelse!

Marie

forstaar ikke et Muk.

Hva' . . . ?

Mimi

med et energisk Stød af Bryst og Skuldre.
Herrens Seng skal flyttes!

Marie

med Øjne som Kongens Nytorv.

Ska' — Herrens — Seng — flyttes?

Mimi

stamper i Gulvet.

Ja, ja, ja! Irritér mig ikke!

Marie

bekymret.

Jamen lille, go'e Frue . . .

Mimi

imperatorisk.

Jeg vil ingen Snak ha'!

Marie.

Jamen hva' vil Herren si'e?

Mimi

med lodret Næse.

Det er mig ganske komplet ligegyldigt!

Marie

bekymret vaklende.

Ja, han har jo rigtignok været slem mod Fruen . . . men jeg synes nu alligevel, at det er Synd . . .

Mimi

blæser.

Pyt!

Marie.

Og Fruen kommer jo ogsaa sæl til at ligge alene, saa . . .

Mimi

slaar med Nakken.

Ja, det vil jeg ogsaa helst!

Marie.

Det er da vel kun for i Nat . . . ?

Mimi

med en overjordisk Haandbevægelse.

Det er for stedse!

Marie

med foldede Hænder og Taarer paa Kind.

Den stakkels, stakkels Herre!

Mimi.

Ja, Du holder naturligvis med ham!

Marie.

Nej, det gør jeg ikke, Frue; det maa Fruen ikke tro. Men jeg mener, at naar man nu er gift . . .

Mimi

citerer Smalstrøm.

„Naar Sympatien er slukt i et Ægteskab, er ethvert intimere Samliv umoralsk!“

Marie

med taagede Øjne og Hovedet paa Skakke, da hun formoder, at det er et Skriftsted.

Ja, aa ja, hva' er vi Mennesker! — Men Fruen ku' jo da la' det være en lille Prøve bare saadan for en otte Dages Tid; saa kanske . . .

Mimi

i Ekstase.

Ingen Halvhed, Marie! Enten—Eller! — Sengen skal flyttes!

Marie

resigneret.

I Guds Navn da! — Skal vi ta' Servanten med?

Mimi

slaar ud med Haanden.

Nej; det ordner vi i Morgen!

Marie

gaar.

Og

Mimi

sætter sig atter i Gyngestolen og griber Natalie for endnu engang at repetere de fyndigste Punktummer.

SJETTE AFDELING

Sovekammeret.

Fru Mimi ligger i Visselullen og sover. — —

Længe har hun ligget vaagen og ventet paa Valdemars Hjemkomst. Klokkeren slog elleve, halv tolv og tolv, inden hun faldt i Søvn.

Hun laa og stirrede rundt i Værelset med store, aabne Øjne. Hendes Følelser var stærkt blandede. Hun var stolt af sin Heltegerning naturligvis; men hun fornåm dog ogsaa en vis Benovelse ved Tanken om, hvad Valdemar muligvis kunde finde paa at sige angaaende Arrangementet. Undertiden for der en Gysen igennem hende, og hun krøb sammen i Natkjolen og gjorde sig ganske lille af Rædsel, naar hun troede at høre ham pusle ude ved Gadedøren. Kun Hovedet havde hun over Tæppet, og hun syntes at kunne mærke, hvorledes det Øre, der vendte opad, voksede ud i Luften. Men naar hun saa opdagede, at hun havde taget fejl, drog hun et Lettelsens Suk, Øret trak sig sammen igen, Legemet indtog en friere Stilling, Hjerteslaget blev roligere og Pulsens normal. Men hun maatte sige: Puhh! og lette lidt paa Tæppet, at Varmen kunde slippe ud. —

Forøvrigt var der naturligvis ikke Tale om, at hun vilde gi' sig! Hun havde Ret, Valdemar Uret. En Kvinde maa holde paa sin Værdighed! Og for at stive

sig af gav hun sig til at repetere en Side Smalstrøm, som hun havde lært udenad: „Den Tid er forlængst forbi, da vi Kvinder lod os betragte som et Legetøj for Mandens Luner! Jerichos Mure er styrtede i Grus! Og Sejersfanfaren klinger over Verden og forkynder, at vore Dages Ægteskab er blevet en fri Forening af tvende fritstaaende, frittalende, frittænkende og frithandlende, jævnbyrdige Eksistenser“ . . .

Henne paa Toiletbordet stod den lille Natlampe og brændte bag sin runde, matrøde Kuppel. En sagte Nattevind susede af og til gennem Havens Træer. Og man hørte Stemmer, der nærmede sig og svandt; og Fodtrin og dæmpet Latter.

Mimi blev trist til Mode: Saa længe dog ogsaa den Middag trak ud! Var det en Maade at behandle en moderne Kone paa, at lade hende ligge her ganske ene i det tomme Hus, i den mørke Nat! . . . Hvor var hun dog ulykkelig! Aa Gud, aa Gud, hvor var hun dog ulykkelig . . .

Lampen henne paa Bordet begyndte at bevæge sig saa underlig rundt. Ganske, ganske langsomt i en Cirkel. Saa kom der to Lamper, og saa tre, og saa en hel Krans . . .

Og saa sov hun.

Trods sin bundløse Sorg . . .

Men pludselig sidder hun lysvaagen over Ende i Sengen: Der kommer Valdemar!

Han lister forsigtig rundt ude i Entreen. Han har trukket Støvlerne af for ikke at vække „Katten“. — Nu hænger han Overtøjet fra sig! — Og nu . . . Mimi farer med et lille Skrig helt ned paa Bunden af Sengen og trækker Tæppet over Hovedet . . . nu vrider han ganske sagte Dørlaasen om og kommer ind i Sovekammeret! . . . Han maa da straks opdage, at Sengen er flyttet! . . . Nej! Nej! . . . Hun hører, at han begynder

at klæde sig af! Han lister rundt helt oppe paa Spidsen af Tærne for ikke at forstyrre hende . . . Men han maa jo da opdage, at der kun er een Seng! — Hun laver et lille bitte Kighul mellem Tæppets Folder og titter ud: Der staar han i Underbenklæder (Fox Normal) henne ved Toiletbordet og trækker sit Uhr op. Og han har de blaa Næseklemmer paa! hun kan se dem i Spejlet. — Nu vender han sig og kommer hen mod Sengen! . . . Hun lukker Øjnene i Rædsel: Han maa, maa, maa jo da opdage det!

Men han opdager intet! Roligt og værdigt med Tanken henvendt paa Chlodevig, slaar han Tæppet til Side for at bestige sit Leje . . .

Da ser han hende ligge sammenrullet som en lille hvid Byldt nede i Sengens Benende. Haaret hænger hende pjusket om Kinderne, og hun stirrer op paa ham med store, kuglerunde Øjne.

Som en Statue staar han et Sekund med det ene Ben løftet og ude af Stand til at tænke. Saa sætter han langsomt Foden til Gulvet og mumler fuldstændig blødhjernet af Forundring:

— Men Du gode Gud, Kat, hvad vil Du dog i min Seng!?

Mimi

bliver i samme Øjeblik Kvinde igen og glemmer ganske og aldeles baade Natalie og Sejrsfanfaren og Jerichos søndrede Mure, medens Taarerne styrter ud af hendes Øjne.

Aa, Valdemar, Valdemar . . .

Valdemar

sætter sig paa Sengekanten.

Men, lille Kat, hvad er der dog? Griber hendes Hænder.

Mimi

hulkende.

Valdemar, Valdemar . . .

Valdemar

ulykkelig og god.

Ja, ja, ja, lille Ven, lille Ven . . .

Mimi

slaar Armene om hans Hals.

Du maa aldrig forlade mig!

Valdemar.

Nej, nej . . .

Mimi.

Jeg har længtes saa forfærdelig efter Dig!

Valdemar

kysser hende.

Herre Gud . . .

Mimi

hulkende.

Min egen Seng . . . er gaaet i Stykker . . .
 og saa flyttede . . . Marie og Ane . . . den ud
 . . . Men kan vi ikke . . . godt . . . begge to
 . . . sove her . . . i Nat? Jeg tør ikke . . .
 ligge alene!

Valdemar

kærligt.

Jo, det kan vi vist godt, lille Du . . .

Mimi

trykker sig ind til ham.

Du ved ikke . . . hvor jeg har længtes efter
Dig!

Valdemar

kysser hende ømt.

Min lille Kat . . .

Mimi

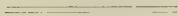
bly, med Hovedet mod hans Barm.

Du har vist glemt at ta' dine blaa Brillen
af . . .

Valdemar

forundret.

Har jeg det! Føler efter. Ja, det har jeg
Skam ogsaa! Tager Næseklemmerne af og lægger
dem paa Stolen foran Sengen.

FRØKEN MATHILDE

AGERENDE

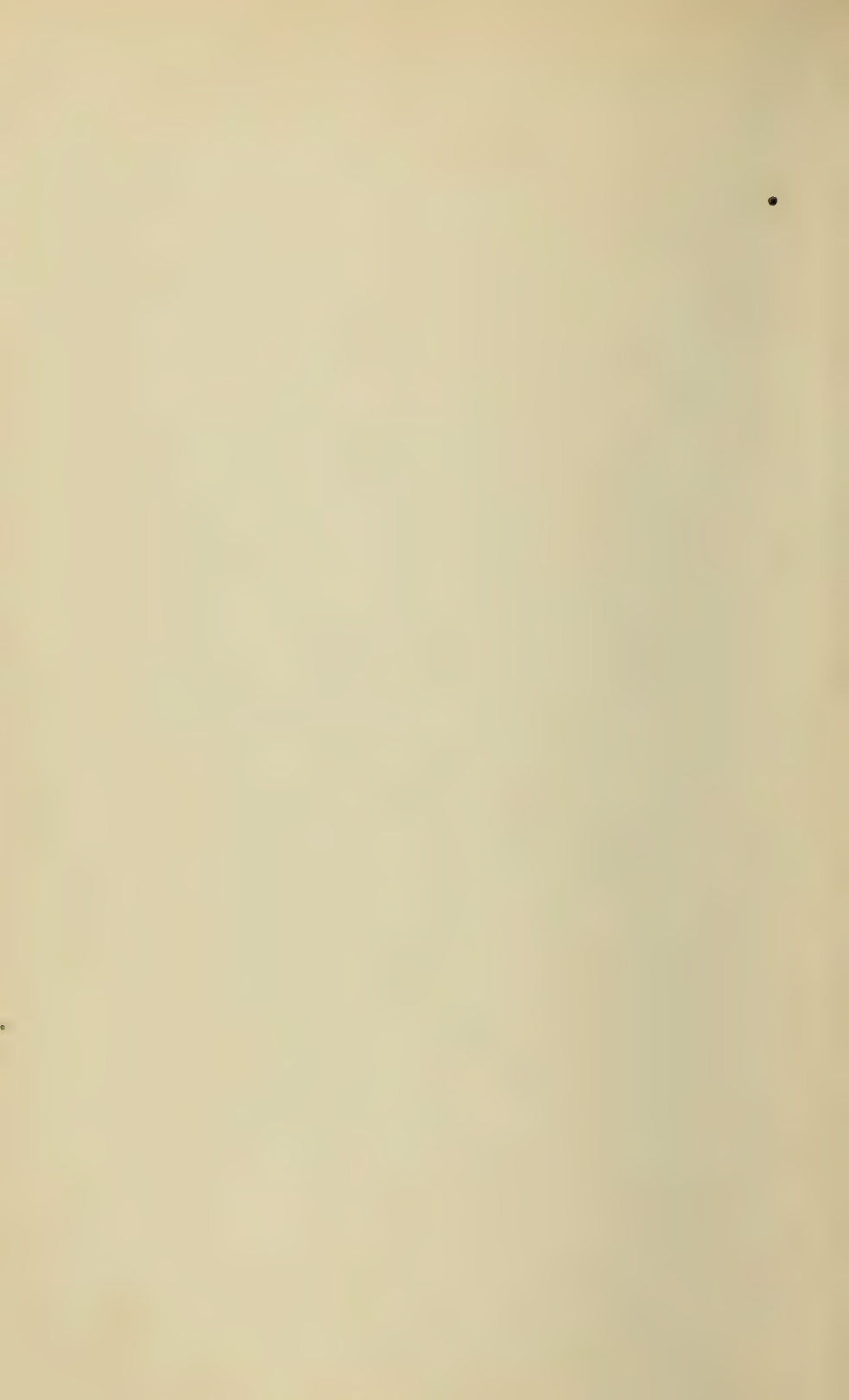
Frøken Mathilde.

Georg

Benjamin } Birkerød, Brødre.

Find

Madam Laurvik, Frøken Mathildes Moder.

FØRSTE AFDELING

Dagligstue i Georgs treværelses Ungkarlejlighed. Aften. Lamper med Skærme. Magelige Møbler, Staalstik og Fotografier paa Væggene. Bøger. Statuetter. Cuivrepoli. Gardiner og Portierer. Overmaade hyggeligt. —

Det er Georgs Fødselsdag (38 Aar). Brødrene har i Dagens Anledning spist til Middag ude hos deres Forældre, et gammelt, agtværdigt Ægtepar, der lever i en lille Villa paa Frederiksberg af de Penge, Fader Birkerod har sparet sammen som Isenkræmmer i den Stad Rudkøbing. — Klokken er 11¹/₂. Og nu fejres der hos Georg en liden Efterpicnic med Vin, Sydfrugter, Kager, Frk. Mathilde og Mdm. Laurvik.

Selskabet har kun været samlet en ti Minutters Tid, saa Tonen er endnu noget ceremoniel. —

Georg,

en lille, rundmavet, glad, god og skaldet Mand med Fuldslæg, bringer Vin, o. s. v. ind fra Køkkenet. Han er Groserer i Kul og Hørkram. Ugift, som sagt, og Ven med Frk. Mathilde.

Benjamin,

45 Aar, cand. polyt., Fuldmægtig paa et Livsassurancekontor. Ligner Broderen, men har (ganske uforskyldt)

bevaret sin Haarvækst. Han er ligeledes Ungkarl og kvindekær; men verdenserfaren.

Find,

cand. phil., 28 Aar, Digter og Medarbejder af Tidsskriftet „Hellebarden“. — Lille, lyshaaret, bleg, genial, faamælende indtil Døvstumhed, samt empirefriseret o: frembørstet Tindingetagskæg og Pandeprotrækker. Alvor, Tungsind og Menneskeforagt bor i hans Øjne. Hans Flipper er stive som Kristtornens Blade og høje som Muren om et Forbedringshus. Dertil bærer han sort Atlaskes Halsbind og spidse manicurede Negle. Og hvis han havde moralsk Mod nok, vilde han utvivlsomt anlægge Monocle.

Mathilde,

høj, velskabt, askeblond, med stor, svulmende Mund og brune spillende Øjne. Hun er „Frøken“ i et Broderimagasin og har i over to Aar været Veninde med Georg; hvilket eklatant synes at modbevise det udskregne Dogme om Kvindens Ubestandighed. Hun er accepteret af Brødrene og Dus med dem. Hendes Døbeattest er bortkommen. Men vi gætter paa ikke saa lidt op i Trediverne.

Mdm. Laurvik,

foruden at være Mathildes Moder tillige Antikvitets-handlerske med Bopæl og Forretningslokale i den Ende af Kompagnistræde, som er lige ved at gaa over i Farvergade. — Hun paastaar, at hendes Mand „døde i Krigen“. Men ingen aner, paa hvilket Tidspunkt eller mellem hvilke Mægter denne triste Bataille fandt Sted. Og er man nyttigen desangaaende, henvylder hun i Taarer og taler om at følge ham. Hvorfor man naturligvis øjeblikkelig skifter Lemne. — Ellers er hun det rareste og fornøjeligste Væsen af Verden og dertil særdeles fordomsfri. — Hun er ind-

viet i sin Datters Venskabsforhold, favoriserer det efter Evne og haaber paa den lykkeligste Udgang. — Af Exteriør er hun middelhøj, graahaaret, kødfuld, mellem 50-60 og har ikke ganske rene Negle. — Men hun dufter af talrige Parfumer, og hendes Robe er af olivenfarvet Atlask med Kniplinger. Dertil bærer hun crémefarvet Hovedsæt med Margariter; samt paa Gorge, Fingre og Arme en stor Del forarbejdet Guld med talrige ædle Stene.

Georg inviterer hende undertiden hjem til sig, fordi hun er Mathildes Moder, Benjamin gouterer hende, fordi han finder hende grinagtig. Og Find endelig taaler hende qua Digter; skønt hans Aare selvfølgelig gaar i en ganske anden Retning.

— — —

Selskabet er som sagt nylig samlet; og Tonen som Følge deraf endnu noget afmaalt.

Find og Mathilde sidder i hver sit Hjørne af Sofaen. Mdm. Laurvik og Benjamin i bløde Lænestole. Medens Georg gaar ud og ind hentende Fetalje.

Mdm. Laurvik

til Benjamin i en Tone som en følsom Markise paa Lemvig Teater.

Det maa være øndigt, Hr. Fuldmægtig, saadan a' ha' begge siner Forældre i Live.

Benjamin.

Ja, det er rart.

Mdm. Laurvik.

Hvor gammel tør jeg spørre er Deres Hr. Fa-der?

Benjamin.

Mathilde,

ogsaa særdeles dannet.

Og det er saadan en nydelig gammel Mand!
Georg har vist mig ham.

Mdm. Laurvik,

rørt med Hovedet paa Siden.

Ork ja! . . . Min faldt jo i sin Ungdoms
Blomst . . .!

Benjamin

lægger en Haand paa hendes Olivenknæ.

Lad os ikke tale om det, Fru Laurvik!

Mdm. Laurvik

visker en Taare af.

Nej . . . Og han befinder sig immer rask?

Benjamin.

Hvem . . . ?

Mdm. Laurvik.

Deres Hr. Fa-der?

Benjamin.

Jo Tak! . . . Lidt er der jo altid hos
gamle Folk.

Mdm. Laurvik.

Ork ja, det har Di saamænd Ret i, Hr.
Fuldmægtig! . . . En sæl mærker jo osse
Aarene, naar man har sat og roft en hel Dag
ved en Auktion!

Benjamin.

Aa-aa, De er jo en ung Kone endnu!

Mdm. Laurvik

dasker smigret ud efter ham.

Nu skamskænder Di mig, Hr. Fuldmægtig!
 . . . Og Deres Fru Moder er osse rask?

Benjamin

lidt træt af denne Salontone.

Jo-o, storartet!

Mdm. Laurvik.

Hva' fik Di til Geburtsdagsmiddag?

Benjamin.

Hva'?

Mdm. Laurvik.

Har Di ikke spist til Middag hos Deres
 Forældre?

Benjamin.

Jo-o!

Mdm. Laurvik.

Hva' fik Di?

Mathilde.

Du hænger Dig nu altid i Maden, Mo'r!

Benjamin

uden Tøven.

Vi fik indbagt Hare.

Mdm. Laurvik.

Gu-i! . . . Jamen det er jo ikke i Hare-
tiden!

Benjamin.

Det var fransk Hare.

Mdm. Laurvik

betaget.

Un-nææ!

Mathilde

truer med en Finger.

Benjamin!

Mdm. Laurvik

godmodig.

Spojer han med mig? Dasker efter ham. Ork
ja, di unge Mennesker!

Georg

ind med de sidste Flasker.

Saa! Sætter Glas rundt. Hvad vil De ha',
Fru Laurvik?

Mdm. Laurvik

glad og skælmsk.

Skampagne, Hr. Grosserer!

Mathilde,

der ogsaa længe har været ked af den stive Hoftone,
slaa befriet en saa høj Latter op, at Digteren farer ner-
vøst sammen og stikker sin Hals paa sine Flipper.

Mo'r er god, hva'!

Find

gnikker Halsen i Lave.

Du er saa renaissanceagtig, Mathilde!

Mathilde.

Hva' er jeg?

Find

dukker paa ny ned i sin Sjæls Dyb og svarer ikke.

Mathilde

slaa'r Armen om ham og trykker ham ind til sig.

Lille Dengsebasse!

Find

skyder hende fra sig med et hypnotisk Blik og mumler
kun Ordet:

Kvinde!

Benjamin.

Du ødsler dine Gaver paa en uværdig,
Mathilde! Kom hellere hen til mig!

Mathilde,

der nu begynder at føle sig hjemme.

Det ku' Du li'!

Georg

har skænket Madeira rundt.

Hvem vil holde Festtalen?

Mathilde.

Det vil Mo'r!

Mdm. Laurvik

dasker efter hende (Mdm. Laurvik dasker altid, naar hun er i sit Es).

Er Du fra 'et a', Tøs!

Benjamin,

som nu er paa Højde med Situationen.

Jovel skal hun tale! Til Mathilde: Hvad hedder Damen til Fornavn?

Mathilde

med Pathos.

Rosalinde!

Benjamin.

Fortræffeligt! Banker paa Glasset. Vor Veninde Rosalinde har Ordet!

Mdm. Laurvik

dasker.

Di ka' gaa hjem og ligge Dem, ka' Di!

Benjamin

rejser sig beredvilligt.

Ja, hvis De gaar med?

Mdm. Laurvik og Mathilde

faar Krampeanfald af Latter.

Mathilde.

Nu begynder her at blive morsomt!

Find

klipper pludselig med Øjnene og gnikker Halsen i Lave.

Vil I høre, hvad jeg drømte i Nat?

Benjamin og Mathilde.

Næ-æ! . . . Jo-o!

Find,

uden at ænse deres ærede Tilkendegivelser.

Jeg laa i en Have. Rundt om mig duftede de særeste Blomster. Det var Nat. Jeg var hed af Længsel . . .

Mathilde

stryger ham over højre Tagskæg.

Herre Gud, dit Skind!

Find

fortsættende.

Da faldt der en Blomst paa mit Bryst. Dens Blade var blodigt-blaa som sygt Kød; og den brændte som Ild. Jeg greb den for at slænge den fra mig, skælvende af Attraa . . . Da aabnede Blomsten sig, og frem af dens Bæger, der voksede og voksede og blev som et uhyre gabende Svælg, en bundløs Afgrund, gled en Strøm af hvide Kvinder, en Flod af Kvinder, et Hav af Kvinder, bølgende, nøgne, varme . . . Og jeg forgik i Vellyst!

Pause.

Find

trækker sig atter tilbage i sig selv.

Mathilde

sidder med vidtaabne Ojne og stirrer hen paa ham.

Georg

stryger sig uvilkaarlig over Panden og siger.
Puh-ha!

Benjamin.

Drengen maa aarelades!

Mdm. Laurvik

naivt.

Ja, det var da no'et grusomt Tøjeri!

Mathilde.

Det forstaar I Jer ikke paa! Knipser med
Fingrene som for at blive sig selv igen. Men det var
den Tale, Mo'r!

Georg.

Ja, Fru Laurvik, Festtalen!

Mathilde.

Naa!

Mdm. Laurvik

besluttet.

Ja, blæse mæ'et! Jeg kan sgu godt.

Georg.

Det kan jeg lide!

Benjamin.

De maa rejse Dem, Rosalinde!

Mdm. Laurvik

rejser sig. Margariterne nikker.

Ja, saa vil jeg bare si'e, at jeg sætter en stor Ære paa at komme her i dette Hus hos disse kære, unge Mennesker. Og at Di, Hr. Grossere, som lige kommer ude fra Deres elskede, gamle Forældre paa Frederiksberg . . .

Mathilde.

Ikke rørstrømsk, Mo'r! Til Benjamin: Hun kan tale!

Benjamin.

Ja, det hører jeg!

Mdm. Laurvik.

. . . at Di nu gør saaden et smukt lille Gilde for vos andre, se det takker jeg Dem for, fordi jeg personlig er med! . . . Og Di har været god mod min Mathilde, og det takker jeg Dem osse for, for Pigebørn kan saa let falde i Skarnshænder. Og hun holder osse meget a' Dem og er en trofast Pige, det tør jeg som hinner Mo'r svare Dem for, for hun er en rigtig god Pige . . .

Mathilde

advarende.

Ikke rørstrømsk, Mo'r!

Mdm. Laurvik

dasker.

. . . Og derfor vil jeg bede Selskabet drikke et Glas for Dem paa Deres Gebursdag! — Skaal for Deres Gebursdag, Hr. Grossere! Og hvis Di vil hilse Deres Forældre!

Georg

klinker.

Tak, Fru Laurvik! Det skal jeg. Det var en brillant Tale!

Mathilde

farer rørt hen og kysser ham.

Skaal, gamle Hørkræmmer!

Benjamin.

Skal jeg ikke ha' et?

Mathilde.

Jo-o! Kysser ham. Og Find! Kysser ogsaa ham.

Mdm. Laurvik

undskyldende.

Herre Gud, det bli'er jo i Familien!

Georg

byder Appelsiner og Kager.

Mathilde

Har Du ikke en Cigaret?

Georg.

Jo, her! Til Mdm. Laurvik: Ja, De skal vel ha' en Cigar?

Mdm. Laurvik

bly bag sine udspilede Fingre.

Ja, én Lidenskab skal man jo ha', Hr. Birkerod! Tager en Cigar og tænder.

Der drikkes nu Vin, spises Kager, skrælles Appelsiner og knækkes Krakmandler.

Benjamin

med Mathilde paa Skødet.

Hvordan gaar det med Principalens Hjerte, lille Tilde?

Mathilde

blæser Cigarretrøg fra sig.

Puh-h! Det gamle Fjols!

Mdm. Laurvik

til Georg.

Ja, tænk! nu har han g'ort hinner et Ægteskabstilbud.

Georg.

Naa! . . . Du skulde sku ta' ham, Mathilde!

Mathilde.

Na-j, gamle! Hen og sætter sig paa Skødet af Georg. — Slaar pludselig en Haand ned i Bordet foran

sig: Nej, nu skal I høre, hvad Mo'r fortalte i Morges! Til Mdm. Laurvik: Det er det om Fejlberg! . . . Du skal ogsaa høre efter Find.

Find

giver intet Livstegn.

Mdm. Laurvik

rød og glad af flere Glas Madeira. Dasker ud efter Datteren.

Vist ikke nej, Mathilde! Di griner bare a' en gammel Kone!

Georg.

Fejlberg? Hvem er det?

Mathilde.

Det er ham, Skuespilleren, Du véd, der døde . . . Mo'r elskede ham! Han staar i Trikot hjemme paa hendes Kommode!

Benjamin.

Op med Historien, Rosalinde!

Mdm. Laurvik

afgjort.

Ikke for al det! I griner bare!

Mathilde.

Ja, saa vil jeg . . .

Mdm. Laurvik

truer.

Du ka' vove paa det!

Mathilde.

Hun var rent væk i ham! Hun sendte ham Blomster . . . og et Mahogni Skrivebord, og Laurbærkranse, og Hummer . . . hun ha'de hørt, at han holdt saameget a' Hummer . . .

Mdm. Laurvik

himmelfornøjet.

Du skulde skamme Dig, Tøs, a' snakke saadan om din egen kødelige Mo'r!

Benjamin

med en Finger hen mod Damens Barm.

Dikkedik!

Mdm. Laurvik

dasker.

Aa, gaa væk!

Mathilde.

Og hun laa og talte i Søvne om ham, naar hun sov til Middag!

Mdm. Laurvik.

Har jeg dog kendt Mage! Vil op at tugte Datteren.

Benjamin

trykker hende til Sæde igen.

Rolig, rolig!

Mathilde.

Hun saa' ham femten Gange i „Ridder Theobalds Brudfærd“!

Mdm. Laurvik

pludselig greben af Minderne.

Ja, for han var jo et deiligt Menneske...
Sikken Krop! og sikken en Organ! Jeg
græd s'mænd mine modige Taare . . .

Benjamin

dybt.

De var forelsket i ham, Fru Laurvik!

Mdm. Laurvik

nikker.

Det var jeg! Det skammer jeg mig ikke
for!

Mathilde.

Hun tudede som en Vandvogn, den Dag
han døde.

Mdm. Laurvik.

Det g'orde jeg! Om mod Find: Di forstaar
mig, Hr. Digter, hva'? for Di er osse Kunst-
ner . . .

Find

vender langsomt Hovedet og ser tungt paa hende.
Hvorom drejer Talen sig?

Benjamin.

Tal ikke til ham, Fru Laurvik; hans Pega-
sus lakserer!

Mathilde

slaar Benjamin over Fingrene.

Fy! — Lad os saa faa det om Graven,
Mo'r!

Mdm. Laurvik

genert.

Ja, se jeg gik natyrligvis ud med en Krans
til Fejlberg . . .

Benjamin.

Forstaar sig!

Mdm. Laurvik.

. . . Men jeg vidste junte, hvor di ha'de
lagt ham, begrundet paa, at jeg var til Auk-
tion, den Dag, han blev begravet . . .

Benjamin.

Og det kalder De Kærlighed!

Mdm. Laurvik.

En maa jo da passe sin Forretning, ved
jeg! . . . Men saa fik jeg en Graver til at
vise mig Stedet. Og saa placerede jeg Kran-
sen . . .

Benjamin.

Og tudede . . .

Mdm. Laurvik

dasker efter ham. Genert.

Natyrlig! . . . Og naar det var godt Vejr

om Søndagen, saa valsede jeg jo engang
imellem derud med en Blomst, eller hva' der
nu kunde være i Potterne . . .

Benjamin

med sit Glas.

Skaal, Lindemor! . . . De er sød!

Mdm. Laurvik

klinker og drikker.

Skaal, Hr. Fuldmægtig! . . . Men se saa . . .

Mathilde,

der stadig sidder paa Skødet af Georg og gantes med
ham.

Hør nu! Nu kommer det!

Mdm. Laurvik

genert.

Ja, nu kommer det . . . Men se saa i
Søndags . . .

Benjamin.

Naa, De bli'er ved med at bekranse ham!
Saa har det sgu været Kærlighed alligevel!

Mdm. Laurvik

komisk fortvivlet.

Jamen, det er jo det forfærdelige, Hr.
Fuldmægtig . . . Det var jo slet ikke ham . . .

Benjamin.

Er han ikke død?

Mdm. Laurvik

stødt.

Gu' er han da død, jo! . . . Men det var jo en gal Grav, lille Menneske! Fejlberg ligger et helt andet Steds . . .

Mathilde

spjætter henrykt med Benene.

Er det ikke storartet, hva'! Der havde den gamle gaaet og vandet Agurker i to Aar! . . . Og ved I, hva' der laa i Graven?

Georg.

Nej!?

Benjamin.

Hva' laa der?

Mdm. Laurvik

lader begge Armene falde mat ned langs Siderne, bøjer Hovedet mod Brystet og smiler gennem Taarer.

Der laa . . .

Benjamin.

Naa!

Mdm. Laurvik.

. . . der laa et Bybud, Hr. Fuldmægtig!

ANDEN AFDELING

Samme Lokale et Par Timer senere.

Stemningen er stegen betydelig. Stole og Borde er ryddet til Side, saaledes at der er en aaben Plads paa Gulvet foran Døren ind til Spisestuen. Appelsiner, Kager og Knas er forsvundet. Og mange Flasker tømte. —

Man har danset. Digteren har ladet sig overtale til at dreje paa en liden Spilledaase, og man har danset. Nu har man opgivet det og driver anden Idræt. —

Mdm. Laurvik og Find sidder Side om Side i Sofaen. Madammen gløder som en Midnatssol, og den olivenfarvede staar spændt og revnefærdig over hendes bølgende Barm. Hun tørrer ustandseligt sit Aasyn; og en Margarite fra Haarpynten hænger hende knækket ned i Panden. — Find sidder stiv og sløv med Fødderne paa Spilledaasen og ser med et dødssvangert Blik paa Georg, Benjamin og Mathilde, der har hængt en Appelsin-skrælling op paa et Søm, temmelig højt oppe paa Dørkarmen og nu forsøger at sparke den ned.

Mathilde

synker admattet om i en Stol efter gentagende at have spjættet efter Skrællingen.

Nej . . . jeg kan ikke! . . . Ikke i disse her Bukser, da!

Mdm. Laurvik

tørt.

Saa ta' dem a', min Tøs!

Benjamin

ivrig.

Nu Du, Georg!

Georg.

spjætter tre Gange, men forgæves.

Benjamin

puffer ham bort.

Væk! Saa er det mig! . . . Spjætter uden Resultat. Ja, ned skal den Fandengalemig! Spjætter af al Kraft og træffer Skrællingen, saa den flyver ned paa Gulvet.

Mdm. Laurvik

klapper i Hænderne.

Brave, brave, brave!

Mathilde

farer Benjamin om Halsen og kysser ham.

Dig er der Krummer i! Hænger en ny Appelsinskrælling op paa Sømmet. Nu skal Mo'r sgu prøve!

Mdm. Laurvik

lam af Rædsel.

Gu-i . . .!

Mathilde

hen at tage fat i hende.

Mdm. Laurvik

skriger.

Jeg gør Dig arveløs!

Mathilde.

Hjælp mig!

Georg og Benjamin

hjælper at faa Konen transporteret hen foran Døren.

Mathilde.

Saa! Spark saa!

Mdm. Laurvik

segnefærdig af Latter.

Aa-aa . . . Gu-ihjælpeme . . .

Benjamin.

Naa! Bli'er det til no'et!

Mdm. Laurvik

spjætter et Par Tommer til Vejrs.

Herre Jesus . . .!

Mathilde.

Prøv det andet Ben, Mo'r!

Georg.

Lad hende nu være fri . . .

Mathilde.

Først det andet Ben!

Mdm. Laurvik

spjætter og segner derpaa om paa en Stol i fuldstændig
Gelé af Varme og Anstrengelse.

Puh-h! . . . Jeg forgaar!

Benjamin.

De har godt af at røre Dem lidt.

Mdm. Laurvik

stønnende.

Røre mig lidt . . . Hr. Fuldmægtig! . . .
Puh-h . . . Si'er, Di „røre mig lidt“? . . . Jeg
er flækket!

Georg

med et Glas Sodavand og Kognak.

Her . . . Drik!

Mdm. Laurvik

tømmer begærlig Glasset.

Tak . . . Smiler over hele Ansigtet. Men det
er nu li'godt dejligt a' more sig, Hr. Grossere!

Mathilde

klapper i Hænderne.

Hvad skal vi nu bestille!

Benjamin

træt.

Du er da ogsaa umættelig, Mathilde!

Mathilde

slaa'r Armene om ham.

Ja-a! . . . Bær mig! Tre Gange rundt om
Bordet!

Benjamin

sætter sig.

Nej, nu kan jeg ikke mere!

Mathilde.

Svækling! . . . Vil Du, Georg?

Find

rejser sig pludselig.

Farvel!

Georg.

Hva' . . .? Hva' er der?

Find

bukkende.

Farvel!

Benjamin

ser paa sit Ur.

Vor Ven, Shakespeare har Ret! Klokken er
tre! . . . Damerne bør trække sig tilbage!

Georg,

der ogsaa er mæt af Lystigheden.

Er den tre . . . Hvisker noget til Mathilde.

Mathilde.

Er Du gal! . . . Ikke Tale om, naar Mo'r
er med!

Mdm. Laurvik

har faaet rejst sig.

Godnat, Hr. Grossere! . . . Det har været en storartet Aften!

Georg.

God Nat, Fru Laurvik, God Nat! Ja, Klokken er jo mange . . . Nu skal jeg hjælpe Dem. Der er Lys i Entreen. Ud.

Mathilde'

hen til Benjamin.

Bær mig ud!

Benjamin.

Nej, det ved Gud, jeg ikke vil min Pige!

Mathilde.

Uf! Ud efter de andre.

Find

dybt til Benjamin.

Du har moret Dig?

Benjamin

afgjort.

Ja!

Find.

Virkelig moret Dig?

Benjamin.

Javel!

Find

drejer rundt paa Hælen og gaar.

Imbecilt!

Benjamin

kysser paa Fingeren efter ham.

TREDJE AFDELING

Samme Stue. En otte Dages Tid senere. Søndag Formiddag.

Alle tre Brødre skal som sædvanlig om Søndagen ud at dinere hos de gamle Birkerødder paa Frederiksberg. —

Mad. Laurvik staar lige inden for Døren til Entreen. Hun er i Overtøi: mørkeblaa Fløjls Kapothat med Fjer, Blomster og Slør; brun Kaabe af „presset“ Plys med en hist og her noget svagtbêhaaret Skindkant; sorte, farvede Handsker og en broget Silke-en-tout-cas med Ravhaandtag.

Georg sidder tanketung i en Lænestol.

Man har afsluttet en Samtale, og Madammen er ved at fortrække.

Pause.

Mdm. Laurvik

ser ydmygt-indtrængende hen paa „Svigersønnen“, medens hun tørrer Næse og Øjne med et skinnende, nystroget Lommetørklæde, der ogsaa synes at være stivet, i den Grad strutter og skratter det.

Ja, saa Adjøs, Hr. Grossere . . .! Saa si'er jeg altsaa til lille Mathilde, a' Di vil tænke, og sæl tale med hinner . . .

Georg

nikker afsluttende.

Ja, ja!

Mdm. Laurvik

i ny Graad.

Ja, for hun kan da junte bli'e ved aa gaa derhenne i Forretningen, naar det nu begynder aa ka' ses!

Georg

lidt utaalmodig.

Nej, naturligvis! det har jeg jo forklaret Dem!

Mdm. Laurvik

duver undskyldende.

Jo, jo! . . . Men man er jo da hinner Mo'r . . . Og hun sitter saamænd hjemme i Stuen i Dag, det er Søndag og er'nte til at faa uden for en Dør . . .

Georg

løfter Hovedet.

Hum . . . Er det hende, der har sendt Dem herhen?

Mdm. Laurvik

vifter afværgende med Lommelærklædet som med et Parlamentærflag.

Hinner, Hr. Grossere? Nej saa kender Di ikke Mathilde: Hun vilde før ta' Livet a' sig! . . . Nej, jeg sa'e, jeg gik i Kirke . . . Og saa gik jeg herop.

Georg.

Ja . . .

Mdm. Laurvik
bruger Lommeklædet.

Men jeg sa'e da rigtig til hinner i Gaar, da vi spiste til Aftens: Grosseren, sa'e jeg, er et Menneske med Hjerte, Mathilde, sae jeg, et Hædersmenneske! aa han vil ikke ha' brungen no'en i Ulykke . . .! Vi sitter Dem saa højt, Hr. Grossere, baade jeg og min Datter . . .

Entréklokken ringer.

Georg

rejses sig befriet.

Der er min Broder! — Nu maa De vist helst gaa, Fru Laurvik . . . Hen til hende. Klapper nervøst hendes Haand: Jeg skal nok gøre, hvad der kan gøres . . . Mathilde er en god Pige . . . Sig hende det . . . Og trøst hende . . . Jeg skriver til hende en af de første Dage . . . Barnet er jo dog mit!

Mdm. Laurvik
griber hans Hænder. I Ekstase.

Di er et dejligt Menneske, Hr. Grossere!

Det ringer igen.

Georg

skubber hende blidt hen mod Døren.

Ja vel saa!

Mdm. Laurvik

trækker Sløret ned.

Adjøs, Hr. Grossere! . . . Og Gu-i vel-
signe Dem! Idet hun forlader Værelset, ser hun sig
om med et lysende Blik: Ork ja, her ha'de vi det
saa montert sidst!

Begge ud i Entreen. Døren derude aabnes, og man
hører

Benjamin

raabe.

Hov, hov! . . . Men Linde, Linde dog;
skal De ikke hilse ordentlig paa mig?

Brødrene ind.

Benjamin.

Hva' Fanden stak Antikviteusen? Du har
da ikke været nærgaaende?

Georg

irritabel.

Vrøvl!

Benjamin

sætter sig.

Hvad vilde hun her?

Georg.

Hum . . .

Benjamin.

Penge?

Georg.

Næi . . .

Benjamin.

Ja, hva' da, hva' da? Noget uregelmæssigt var der sgu ved hende!

Georg

lige foran ham.

Mathilde er frugtsommelig!

Benjamin

slaar uvilkaarlig Kors for sig.

Tak, Skæbne! . . . Hvordan Fanden har I dog baaret Jer ad!

Georg

ikke uden dansk Humor.

Tja-a, hvordan bær man sig ad?

Benjamin.

Man caverer sig, gamle!

Georg

op og ned ad Gulvet.

Hun er helt ude af sig selv!

Benjamin

med advarende Finger.

Hold nu Ørene stive, lille Georg!

Georg.

Hun har sendt mig nogle Breve fulde af Jammer og Elendighed . . .

Benjamin.

Begribeligvis! . . . Og da det ikke syntes at hjælpe, sender hun sin sønderknuste Moder!

Georg

stødt.

Aldeles ikke! Hun ved slet ikke af, at Fru Laurvik . . .

Benjamin,
roligt afbrydende.

Madam Laurvik . . .

Georg

uforstaaende.

Hva'?

Benjamin.

Madam Laurvik, sa'e jeg! . . . Hun er jo ikke til Stede!

Georg

hidsig.

Aa, Du med dine Vittigheder!

Benjamin.

Hvad har Du i Sinde at stille op med Pigebarnet?

Georg

uvis.

Ja-a . . .

Benjamin.

Send hende paa Landet til Affæren er overstaaet. — Der er saa rart ude.

Georg.

Jamen BARNET! Det er jo dog MIT!

Benjamin

skeptisk.

Un-naa-aa . . .

Georg

imod ham.

Maa jeg bede Dig tale med Respekt om . . .
om . . .

Benjamin

tager ham haardt i Armen.

Menneske, Du er da vel ikke gal!

Georg.

Det er mig, der har bragt Pigen i Ulykke!

Benjamin.

Aa, hun var vist ikke saa vanskelig at . . .

Georg

hidsig.

Jo, netop!

Benjamin.

Naa! Ogsaa det!

Pause.

Benjamin

indtrængende.

Hør, Georg, forsøg nu paa at lade være

med at være hysterisk! — Hvad har Du tænkt Dig, at . . .

Georg.

Et Menneske maa svare til sine Handlinger!

Benjamin
utaalmodig.

Aar-r . . .!

Georg
gentager.

Og det er mig, der har bragt hende i Ulykke!

Benjamin.

Du kunde jo ogsaa kalde det „Lykke“, da det nu en Gang er Kvindens Bestemmelse at blive Moder!

Georg.

Sludder!

Pause.

Benjamin
ser skarpt paa ham.

Vil Du gifte Dig med denne . . . Gretchen?

Georg
kort.

Maaske!

Benjamin.

Og Antikviteusen? Vil Du ta' hende i Huset som Anstandsdame?

Georg
hidsig.

Du holder jo ogsaa selv meget af Fru Laurvik!

Benjamin.

Holder af . . .? Holder af . . .? — Jeg „holder ogsaa af“ at gaa i Zoologisk Have!

Pause.

Georg
stiver sig op.

Mathilde er en rigtig net og . . . og præsentabel ung Pige!

Benjamin.

Tja-e!

Georg.

Hvorfor skulde jeg saa ikke kunne gifte mig med hende?

Benjamin.

Næ-æ!

Georg
stamper i Gulvet.

Ja, saa kom da med en Grund!

Benjamin
tøvende.

En Grund . . .

Georg.

Ja! Ja! Ja!

Benjamin
vrider sig.

Hun er . . . Hun er Dig utro! Er Du saa tilfreds!

Georg.

„Utro“? . . . Haa! . . . Sludder! . . . Med hvem skulde det være! Med den gamle Håndhund af en Principal maaske?

Benjamin
vrider sig.

Nej . . . Ser ham stift i Øjnene: med mig!

Georg
et Skridt tilbage.

Med . . .? Er Du gal . . .!

Benjamin
fattet.

Med mig, ja! — Er Du saa maaske kureret, dit sentimentale Spektakel!

Det ringer.

Georg
hurtig, nervøst.

Der er Find! . . . Ikke et Ord om Historien, naar han er til Stede!

Benjamin.

Aa-aa, han er vist temmelig vel bevan . . .

Georg.

Jamen, jeg vil ikke ha' at . . .

Benjamin.

Godt, saa tier vi!

Georg

ud at lukke op.

Benjamin

strækker Armene i Vejret og virrer med Hovedet.

Puh-h! Det svage Køn!

Georg og Find

ind.

Find er i Overtøj: langskødet Figurfrakke, bredskygget, blød Filthat med Regnsamler, Lakstøvler og sølvknappet Stok. Han kommer i denne pyntelige Udhaling fra en Formiddagstur paa Langelinie. Thi ganske vist skal vi Mennesker dø; men nu er man her en Gang!

Benjamin.

Goddag, Digterling! Hvordan har den lille Muse det?

Find

uden at lade sig afficere.

Gaar vi?

Georg.

Ja.

Find

hen foran Spejlet og stryger Tagskægget godt frem i Tindingerne.

Har I set sidste Nummer af „Hellebarden“.

Georg.

Nej . . .

Benjamin.

Har Du deri maaske paa ny lakseret?

Find

fremdeles uforstyrrelig.

Vi reducerer Göthe, Schiller, Byron og
Shakespeare totalt in absurdum! Glansbilled-
litteratur! Guvernantedigtning! Intet
Blod! Ingen Perversitet!

Benjamin

bøjer sig for ham og gør Korsets Tegn.

Gud velsigne Ungdommen!

Georg.

Kom saa!

Alle ud.

FJERDE AFDELING

Stadig væk samme Stue. Aften. Tændt Lampe. —

Paa Vejen hjem i Gaar fra de gamles Diné (Sød-suppe og Oksesteg) har Georg og Benjamin faaet talt ud. (Find residerer endnu paa et faderligt Kvist-kammer og forstyrrede dem derfor ikke ved sin Nær-værelse.) — Georg lod sig overbevise og har nu slaaet enhver Tanke om Kopulation med Mathilde af Hovedet. Han laster ikke hendes Adfærd, Gudbevares! Og han laster ej heller sin Broders: Vi have jo alle Tilgivelse be-hov! — Og, stricte taget! Skulde han tale rent ud af Posen (hvad man i Parantes aldrig bør!), saa maatte han i Grunden indrømme, at han er ganske tilfreds med Sagens Vending. —

I Dag er det Mandag. Klokken er over Fyraften. Om et Øjeblik vil den skønne Synderinde indfinde sig budsendt af en Kioskdreng. Og har da han, Georg, besluttet at forhandle med hende roligt, nøgternt og over-legent.

Det vil sige: han nærer et stille Haab om, at disse Sjælstilstande vil indtræde, alt som Samtalen skrider frem; thi for Nærværende stikker hans otteogtredivaarige Hjerte ham dybt i hans Bukser.

Det er sandelig ej heller saadan at staa paa Randen af et „Opgør“? —

Og saa er der jo ogsaa det med Barnet!
 Hvis det da er hans . . .
 Ganske blottet for Samvittighed er han jo nemlig
 ikke, Manden.
 Man erindre sig, at han er født i Rudkøbing!

Entréklokken ringer
 svagt, sønderknust, næppe hørligt.

Georg

svælger med Besvær et eller andet mystisk, der længe
 har siddet ham i Halsen. Skyder derpaa Skuldrene ener-
 gisk i Vejret og gaar ud at aabne.

— God Aften, Georg . . .

— God Aften, Mathilde . . . Svælger en
 Restbeholdning: Værsgod og kom indenfor!

Mathilde

ind. Høj, velskabt og med Slør for Ansigtet.

Georg

galant, som hint historiske Pindsvin.
 Maa jeg ikke hjælpe Dig Kaaben af?

Mathilde

sædelig.

Nej Tak. Jeg gaar straks igen. Mo'r ved
 ikke, at jeg er her.

Pause.

Georg

grebet af et let Vanvid.

Du . . . Du fik altsaa mit Brev?

Mathilde.

Ja . . .

Georg.

Hihhi . . . høbø . . . ja-æ-ja, det ser jeg jo for Resten! . . . Værsgod at ta' Plads!

Mathilde

imod ham. Med en Reminiscens fra „Familiejournalen“.

Aa, Georg! Min eneste Ven! Forlad mig ikke!

Georg

pludselig roligere.

Sæt Dig, Mathilde . . . Ruller en Stol frem.

Mathilde

synker om i Stolen. Haler Sløret op og forsøger at hulke.

Georg

igen noget famlende.

Ja . . . ja det er jo ikke saa nemt . . .

Mathilde

med Lommetørklæde.

Aa Gud, nej! . . . hvad vil de dog sige henne i Forretningen!

Georg

stiver sig op.

Ja . . . ja det var nu egentlig ikke det, jeg mente . . . Jeg . . .

Mathilde

lydhor.

Du ser saa underlig ud . . . ?

Georg.

Synes Du det er saa svælger: . . . er saa underligt?

Mathilde

med nedslagne Øjne.

Nej . . .

Pause.

Georg

stiver sig op paa ny.

Ja vi skulde vel tale sammen . . .

Mathilde.

Ja . . .

Georg.

Hvornaar . . . æ . . . hvornaar . . . ø
. . . følte Du det?

Mathilde

blufærdigt.

Det er allerede et Par Maaneder siden . . .

Georg.

Hum . . . og Du har ikke talt om det før . . .

Mathilde.

Jeg haabede jo . . . Med et nyt Forsøg paa at
lulke: Aa, Georg, jeg har været saa ulykkelig!

Georg

ligesom modigere.

Da synes jeg dog . . . forleden paa min
Fødselsdag . . .

Mathilde.

Det var for din Skyld, Georg! . . . Det
var for ikke at ødelægge Dagen for Dig!

Georg

stiver sig ganske overvældende op. (Det maa jo dog
ha' en Ende!)

Er Du . . . er Du vis paa, at Barnet er
mit?

Mathilde

stirrer et Øjeblik vildt paa ham og hugger derpaa Hæn-
derne for Ansigtet.

Aa Gud, aa Gud! og det si'er Du til mig!

Georg

ikke ganske Situationens Herre.

Min Broder . . . min Broder fortæller . . .

Mathilde

løfter hurtigt Hovedet og ser ondt paa ham uden Gnist
af vaadt i Øjnene.

Hva'forno'et . . .? Hva' mener Du?

Georg

sentimental.

At Du kunde gøre det, Mathilde . . .

Mathilde

haardt.

Hva'forno'et, si'er jeg?

Georg.

Og vi to, der har haft det saa hyggeligt sammen . . .!

Mathilde

lukket.

Jeg forstaar ikke, hva' det er, Du sidder dér og vrøvler a' Dig!

Georg.

Naa-aa, Du forst . . .

Mathilde.

Vil Du maaske sludre Dig fra 'et a'? Er det det, Du vil?

Georg

lægger manende en Haand paa hendes Arm.

Min Broder har jo selv fortalt mig det, Mathilde . . .

Mathilde

kovender, da der jo øjensynlig er vinket af, og slaar paa ny Hænderne for Ansigtet.

Aa Georg, Georg! . . . hva' maa Du dog tro om mig . . .

Georg

god.

Saa, saa, lille Ven! — Naturligvis skal vi nok . . .

Mathilde

fælder i sin Kvide uforfalskede Taarer.

Jeg har jo fortrudt det . . . mange Gange
. . . Jeg ved jo godt . . . at det er forfærde-
ligt . . . Og Du, der altid har været saa
skikkelig . . . Men han var jo saa . . . Han
kom . . .

Georg

hurtigt.

Ja, ja! Jeg bryder mig ikke om Forklaringer
Mathilde.

Mathilde

stadig sønderknust.

Jo-o, Du skal høre det . . . Jeg vil be-
kende for Dig . . . Det skylder jeg Dig . . .
Hva' maa Du ellers tro om mig . . .! Han
var jo saa ulykkelig . . . Han ha'de ingen
Glæde i Verden, sa'e han . . . Livet var saa
sørgeligt . . .! Og saa . . . og saa . . . Han
er jo saa kær . . . saa barnlig . . . Og jeg
har altid holdt saa meget a' ham . . .

Georg,

hvis Haarrester lidt efter lidt har rejst sig og nu staar
som Naalene paa en Ædelgran.

Af hvem . . .? Af hvem . . .?

Mathilde.

Af Find, naturligvis . . . Han . . .

Georg

lam.

Find!?

Mathilde

tager Hænderne fra Ansigtet.

Ja . . .

Georg

gentager,

Find!?

Mathilde

pikeret.

Ja!

Georg.

Find! . . . Nej hør, ved Du nu hvad,
Mathilde! . . . Kihi . . . ha! . . . pruu! . . .
kihi . . . ! Brister pludselig ud i en skogrende Latter:
Find! . . . Findemand! Synker udmattet om i
en Stol. Find!

Mathilde

fornærmet.

Ja, hva' er der ved det?

Georg

ler. Ler ustandseligt. (Det er jo nemlig ikke blot den nærværende Situations Humor, der er gaaet op for ham; men i hans noget enge Rudkøbing-Hjerne begynder der ligesom at dæmre en lille kildrende Forstaaelse af den hele dybe, højtidelige og alvorsfulde Menneske-Tilværelses himmelrevnende Komik.)

Jamen . . . jamen Mathilde . . . hirr, hirr,
hirr! jamen, Du har jo ogsaa . . . kihi-hiii!
Du har jo ogsaa . . . hirr, hirr! Benjamin har
jo ogsaa . . . aa Gud, aa Gud, aa Gud! Det

var jo Benjamin, der fortalte mig . . . prut,
hiii! Du har jo ogsaa haft med Benjamin
at gøre!

Mathilde
vender Ansigtet bort.

Georg.

Hva' . . . ?

Mathilde
tier.

Georg.

Ikke . . . ? Har Du ikke . . . ?

Mathilde
blufærdigt.

Jo-o . . .

Tæppe.

ANE-MARIE

AGERENDE

Ane-Marie.

Søren.

Mads.

FØRSTE AFDELING

Lolland. Aften i September.

Solen hænger nede bag Pilene; og Duggen er begyndt at falde.

Søren Jeppesen og hans ægteviede Hustru Ane-Marie Nielsdatter er ved at køre Aarets sidste Læs Sæd hjem. Det har været en vaad Sommer, og man har maattet nappe Kornet mellem Bygerne. Men nu kan man da Gu'sketak se Enden. —

De to smaa, brunc, langhaarede Heste foran Pindenvognen staar og luder tungt med Hovederne mod Jorden. Af og til stikker de Mulerne ned mellem Stubbene og snuser efter for om muligt at finde et Aks. Men de snuser forgæves; for Ane-Marie lader ikke det mindste Straa ligge; vil det ikke hænge ved Riven, bøjer hun sig og plukker det op med Fingrene. Marken ser noget nær ud, som var den kæmmet med Tætkam. —

Dybere og dybere synker Solen. Hestenes og Kornlæssets Skygger bliver lange og magre. Himlen mod Vest staar i Brand; og Piletræernes kuplede Kroner tegner sig imod den som store, sorte Kugler, der stille vugger for Vinden.

Oppe paa Læsset ligger Søren Jeppesen og hviler med hele sin Vægt langs ad Læstræet for at tvinge det

ned. Og for Enden af Vognen staar Ane-Marie og haler med begge Hænder i Rebet, som fra Vognbunden er slaaet to Gange op om Træet: Sju! Sju! stønner hun og haler til og synker rykvis i Knæene, alt som Tovet strammes.

— Nok et Tav! kommanderer Søren.

Og Ane retter sig, svøber Rebet et Par Gange om højre Haand og haler atter til.

— Bind saa! lyder det fra Manden.

Og hun danner med kyndige Fingre en Rendeknude og knytter.

— Vil Du age med hjem?

— Næ-i . . .

Sindigt stikker hun Tømmerne fast mellem Forkens Grene og rækker ham dem. Saa faar han ogsaa Riven rakt op. Og saa kører han.

Fod for Fod skumpler Hestene fremad over den nøgne Stubmark ned mod Gaarden. — Solen er forsvunden. Himlen er nu bleggul med en svag gyldenrød Tone nederst nede. Dæmringen skrider frem; og Poplernes Blade rasler i Aftenvinden.

Ane-Marie løfter Hovedet paa Skraa og kigger efter en Flok Vildgæs, som flyver knortende af Sted højt oppe. Saa banker hun lidt Jord og Grus ud af sin ene Træsko; visker Næsen med Bagen af sin Haand og følger langsomt efter Vognen.

Søren er naaet hjem. Han staar nu og stænger Ladeporten. Kornlæsset er sat ind paa Laden, da det baade er blevet for sent og for mørkt til at læsse det af i Aften.

Tværs over Gaardspladsen stolprer Hestene tungt af Sted hen mod Vandingstruget. De jager Mulerne dybt ned deri, pruster et Par Gange med vidtopspilede Næsebor og suger derpaa begærligt Vandet til sig. — Saa løfter de samtidig Hovederne og ser frem mod Søren, der kommer klaprende paa sine Træsko over Stenbroen:

— Naa! Ka' I bli'e færdi'e! siger han.

Og Dyrene gør trevent omkring og sjokker videre ad Stalden til. —

I det samme drejer Ane-Marie ind ad Gaardporten, hvor Lænkehunden ligger og blinker søvnigt foran sit Hul i Muren.

Hun og Søren passerer tæt forbi hinanden, strejfer næsten hinandens Klæder. Men de ser ikke til hinanden og taler ikke. — Han gaar ind i Stalden bag efter Hestene; og hun gaar hen langs Vaaningshuset til Køkkendøren. —

Det er næsten ganske mørkt. Kun de hvide Huslænger lyser svagt. Og paa det lille, firkantede Stykke Himmel over Gaardspladsen blinker Stjernerne frem.

ANDEN AFDELING

Inde i Stuen.

Fire nøgne, hvidkalkede Vægge. Under Vinduerne ud mod Gaarden en Bænk med et umalet Fyrretræs Bord foran. Ved den modsatte Væg en bred Alkoveseng med blaastrøbet Sjirtingsforhæng og vældige Dynner. — Stengulv. Bikæggerovn. En rødmalet Dragkiste. Og et Par Træstole.

Der er mørkt i Stuen. Men man ser Omridsene af en Mands Hovede og Skuldre tegne sig mod Vinduernes lysere Felter.

Det er Søren, der sidder og venter paa sin „Nad're“. Han sidder sammensunken med Armene hvilende mod Bordpladen. Af og til rører han lidt paa sig, og hans sømbeslaaede Træsko skurer da med en knasende Lyd mod Stengulvets grove Sand. — Gennem en Sprække i Døren ud til Køkkenet falder en spinkel Lysstribe hen over Alkovens Forhæng.

Efter en Stund at have siddet og nikket, som om han smaablundede, drejer Søren langsomt Hovedet om i Retning af Lysstriben :

— Kommer Du? siger han.

Ingen svarer.

Men lidt efter bliver Døren skubbet op, og Ane-Marie kommer ind med et stort Lerfad i Hænderne. — Hun sætter Fadet fra sig paa Bordet og gaar saa tilbage ud i Køkkenet og henter Lampen, en lille, kluntet Petroleumslampe paa Fod, men uden Kuppel:

— Aa, jajaja! gaber Søren og strækker sig forventningsfuld.

Saa letter han lidt paa sig om mod Væggen og løfter en Træske ud af en sort Læderstrop, som sidder fastsømmet oppe mellem Vinduerne. — Der sidder ganske vist to Skeer, men det falder ham aldrig med en Tanke ind at tage den anden ned samtidig. Ane-Marie maa selv om at hente sin. Hvad hun synes at finde fuldstændig i sin Orden.

Saa tager hun en Stol og sætter sig ved den anden Side af Bordet lige over for Manden. Og saa begynder de at spise.

Søren har trukket Fadet nærmest over mod sig; saa Ane maa række sig godt og næsten løfte sig i Sædet, hver Gang hun henter en Mundfuld.

Det er Mælkegrød, de spiser. Mælken er varm. Men Grøden er serveret i store, haarde, iskolde Klumper.

Langsomt og slubrende kører de Føden i sig. Og der mæles ikke et Ord imellem dem.

Lyset fra den lave, kuppelløse Lampe borer sig ind i deres Øjne. Luften i Stuen er kvælende lummer. Og Sveden sprækker dem frem paa Pande og Hals. Men de ænser det ikke. De æder bare . . .

Søren

er en stor, kraftig, bredskuldret Mand med sort, kruset Haar og Skæg. Hans Ansigt, Hals og Hænder er rødskjoldede af Sol og Vejr. Og bag hans uknappede Skjorte skinner hans brungule, stærkt haarede Bryst frem.

Ane-Marie

er mindre og spinklere. Hun er rødhaaret og stærkt fregnet. Men hendes Hud er lys og klar. Og hendes store, blaa-graa Ojne er snare og agtpaagivende. Hendes Mund er bred og smallæbet med smaa, spidse, men skinnende hvide Tænder. — Hun er omtrent jævnaldrende med Manden, et Par og fyrrer; men hun ser yngre ud.

— —

Da Søren for syv Aar siden giftede sig med hende, stak alle Nabolagets Smaakvinder Hovederne sammen over deres Kaffekopper og korsede sig. Ikke saa meget fordi Ane-Marie var en fattig Tøs, medens Søren sad med Jord og Sted — for det blev nærmest hans egen Sag! Men hun havde jo, Pigebarnet, lige siden et halvt Aar efter sin Konfirmation været som et rygende Forargelsens Tegn for hele Eggen!

Hun var kommen til Verden med for stort et Hjerte. Ingen kunde hun nægte noget. Og som Bier om en Mjødurt summede Karlfolket om hende.

Og det bliver jo naturligvis i Længden lidt kedeligt at se paa for de andre Markens Blomster. —

Men hvad der var endnu mere irriterende: Ane-Maries Børn døde!

Hun havde faaet fem; men hver Gang havde hun haft den Lykke at miste dem.

De døde for hende. Enten straks ved Fødselen; eller bare efter et Par Dages Forløb.

Og det er jo en uhyre Chance.

Pigelil efter Pigelil sad hen med deres Kærligheds-panter. Men naar Ane-Marie rejste sig fra sin Barselseng, var hun lige frank og fri og lige arbejdsfähig. Der var hverken Tale om Dit eller Dat, om Taarer, Amtstue eller Alimentationsbidrag. — Saa det var jo intet Under, at Pigen var efterspurgt.

Et Par Gange havde Misundelsen forsøgt at sværte hende; og der var bleven indledet retslig Undersøgelse. Men Ane havde klaret tappert fra sig: Børnene var døde en naturlig Død.

Og hun lo højt mod Sky med sine hvide Tænder. Hvornæst hun lagde ud paa en frisk . . .

— —

Men alt som Tiden led, led Aarene jo med; og Ane-Marie gled ind i Trediverne.

Saa var det, at Søren Jeppesen viste sig.

Han tonede først forsigtig frem i Horisonten; og Ane-Marie saa ham an. Og øjeblikkelig fik hun Syn paa, at ham kunde der gøres noget ud af, nu hun var over Ungdommen.

Men Søren dukkede snart bort igen, skræmmet af Rygterne.

Ane-Marie smilede. Hun havde een Gang set hans Øjne paa nært Hold. Og hun tog ikke fejl!

Saa gjorde hun rent Bord og fejede for en Stund alle uvedkommende til Side.

Det holdt haardt, ikke mindst for hende selv; men hun gjorde det.

Og Søren Jeppesen tonede frem paa ny.

Ane lod ham skulke nærmere uden at tage mindste Notis af ham. Ja, hun begyndte endogsaa saa smaat at drive Hokusfokus med en anden.

Det hjalp! — Og en Aften, da hun „tilfældig“ kom forbi Søren's Gaard, sprang han frem over sit Havedige og stillede sig i Vejen for hende.

— Ku' Du nu'ne dy Dig længer! sagde hun.

— Næi . . . hæ!

Og fra den Stund af var de ofte sammen. —

Men der var ikke Tale om, at han kunde faa sin Vilje med hende; hun kendte sine Mandfolk nu! Og det meste af et Aar gik hen med Skærmydsler og Kraftprøver Parret imellem. — Saa endelig gav han sig over og tilbød at gifte hende.

Og nu havde hun, som sagt, været hans lovformelige Ægtehalvdel i syv Aar. —

Men Snakken holdt ikke op af den Grund. Snart hed det sig, at hun var „go'e Venner“ med den, og snart med den. Dog, der var Ingen, der kunde sætte Fingeren durk paa Bylden og sige: dér, dér har vi hende.

Og Søren vogtede desuden paa hende „som en Smed“.

Maaltidet er endt. Træskeerne er sat tilbage i deres Stropper; og Grødfadet baaret ud.

Søren

ligger halvt henslængt paa Bænken og ryger sin Pibe
Og

Ane-Marie

sidder tæt under Lampen og strikker.

Der er dødsensstille paa Gaarden. Maanen er staaet op. Og man hører en Ugle skogre og tude ude i Haven.

Klokken er godt paa Vej til ni. Og i den sidste halve Time er der ikke bleven mælet et Ord.

Søren

strækker sig gabende paa Bænken.

Ja aa ja! Vi sku' vel ellers se aa komme i Dynerne.

Ane-Marie

med Strikketøjet, en lang, graablaa Hose.

Ja-a . . . Jeg vilde da ellers nok ha' lukket denne her Taa først.

Søren

svarer ikke.

Ane-Marie

strikker videre.

Pludselig hører man Porten knage paa sine Hængsler. Og i samme Nu sætter Lænkehunden i med at gø.

Søren

rejser sig.

Hvem Saten er det!

Ane-Marie

rolig.

Jeg ka'ne vi'e't . . . Det er vel et Menneske.

En Skikkelse gaar forbi Vinduerne hen ad Køkkendøren til. Saa famler den sig frem gennem Køkkenet og kommer ind i Stuen.

Det er Mads Nielsen; Søren's gode Ven og Nabo. Ogsaa han er Gaardmand og boer en halv Mils Vej borte ovre paa den anden Side Lindelseskoven. — For Tiden er det ham, Rygtet sætter sammen med Ane.

Søren

med et hurtigt Blik paa Konen, hos hvem ingen Bevægelse spores.

Naa, det er Dig, Mads . . .

Mads.

Ja-a . . . Go'avten i Stuen!

Søren.

Go'avten . . .

Ane-Marie

uden at løfte Hovedet.

Go'avten . . .

Pause.

Lænehunden vedbliver at skælde ud.

Mads

med en Drejning mod Vinduet.

Han er vagtsom.

Søren.

Ja-a . . .

Ane-Marie.

Ja-a . . . det er han jo til.

Mads.

Ja-a . . . det er han vel . . .

Pause.

Ane-Marie.

Vil Du'ne sidde, Mads Nielsen . . . Væsgod.

Mads

sætter sig paa Bænken.

Ja-a, jeg sku' jo da ellers se og liste
hjemad . . .

Søren

med et Blink i Øjet.

Den gamle lider vel ikke aa ligge alene
 . . . hæ?

Mads.

Hæ . . .

Ane-Marie.

Hæ . . .

Mads Nielsen har giftet sig sin Gaard til. Han
 er et Par og tredive; og hans Kone godt op mod de tres.

Søren

tager en Kardus Tobak fra Vindueskarmen og stiller frem
 paa Bordet.

Mads

banker sin Pibe ud paa Gulvet, stopper og tænder.

Ane-Marie

strikker.

Pause.

Mads

Ja-a, jeg kom jo da ellers for aa spørre,
 om jeg saa ku' køre med Jer til Marked paa
 Fredav . . .

Søren.

Jo-o . . . det ku' Du vel nok . . .

Mads

forklarende.

Mikkel Hjulmand sku' jo laane Bæsterne
til sin Rugstub . . .

Søren

atter med et Blink.

Ska' den gamle med? .

Mads.

H-næi . . . hun er sgu'ne til aa stavle
op paa en Vogn længer. End si'e da køre
to Mil . . .!

Søren.

Næi . . . det er hun vel ikke . . . Ligger
hun?

Mads.

Ja-a . . . Benene er jo saa tykke paa
hin som et Par Sække . . . Men Kæften
ka' hun sgu bru'e!

Søren.

Hæ . . . ja, det er jo det sidste, di mister!

Pause.

Mads.

I fik vel saa Byggen ind?

Søren.

Jo-o . . .

Mads.

Ja, jeg tog jo mit det sidste i Søndavs.

Søren.

Det gjor'e Du vel . . .

Mads.

Ja-a jeg gjo're . . . Hva' Tid bli'er det saa paa Fredav?

Søren.

Henad ti Slet vel . . .

Mads

rejsr sig.

Naa . . . Ja, saa lister jeg a' igen . . .

Søren.

Ska' det være . . . ?

Mads.

Jo-o, Klokken er jo manne . . .

Søren.

Ja-a . . .

Mads

rækker en slatten Haand.

Go'nat da.

Søren.

Go'nat, Mads . . .

Mads

som ovenfor.

Go'nat, Ane-Marie.

Ane-Marie

rolig.

Go'nat . . .

Søren

griner.

La' nu den gamle ligge i Fre', hører Du
. . . hæ!

Mads

ser uvilkaarlig hen mod Ane.

Ja, Du har nemt ved aa sprekkelere for
andre!

Søren

peger paa Konen. En Kende ondskabsfuld.

Du ku' li' aa laane hinne . . . hva'?

Ane-Marie

løfter Hovedet fra Strikkehosen.

Naa, Søren, spil nu'ne Komeije!

Søren

griner igen.

Hæ . . .!

Mads

bøjer Ansigtet væk; og gaar uden videre Adjøs tilbage
gennem Køkkenet, ud forbi Vinduerne til Gaarden og bort
gennem Porten.

Lænkehunden er ved at sprække af Tjenesteiver, saalænge den kan høre hans Skridt ned ad Vejen.

Pause.

Søren

hænger Piben fra sig og begynder at trække af Klæderne.

— Puffer til Konen med Albuen.

Hæ . . . hva'? . . . Hæ, hæ . . . !

Ane-Marie

rolig.

Aa-aa, Du med dit!

Søren.

Hæ, hæ . . . ! — Det er ellers skra-alt nok for ham med den gamle Kanarifugl!

Ane-Marie.

Han har jo da faaet Gaarden!

Søren.

Ja-a . . .

Pause.

Søren,

der nu er afklædt, slaar den uhyre Overdyne til Side og kryber i Seng.

Ane-Marie

pusler rundt i Stuen. Hun har faaet sat Taa paa Hosen.

Rikke Jensens var her indenfor i Middavs . . .

Søren

fra Sengen.

Hum . . .

Ane-Marie

begynder at klæde sig af.

Hun vilde gerne ha' den halle Skæppe
Katøfler . . .

Søren.

Saa la' hinne faa dem . . . Men hun ska'
sgu sæl grave dem op!

Ane-Marie

haler Strømperne af efter at have blæst Lampen ud.

Søren

gaber.

Aa, jajaja . . . Aa-aa Gu' ja . . .!

Ane-Marie

op i Sengen; entrer tværs over Manden og lægger sig paa
sin Plads langs Væggen.

Pause.

Søren.

Vi sku' vel ha' di Blommer ned til Deg-
nens . . .

Ane-Marie.

Dem plukker jeg i Maaren . . .

Langvarig Pause.

Søren

begynder at hygge sig i Sengevarmen.

Ane . . .

Ane-Marie

giver intet Livstegn.

Søren
højere.

Ane . . .

Ane-Marie
fremdeles stum.

Søren.

Ane, for Satan!

Ane-Marie
søvnig-arrig.

Ja! . . . Ka' Du'nne la' mig sove!

Søren
griber fat i hende.

Sludder . . .!

Maanen, der nu er naaet op over Ladelængen, titter ind gennem Vinduerne og fylder Stuen med et poetisk Lys.

TREDJE AFDELING

Gaardspladsen. —

Fredag, Markedsdagen.

Fjedervognen med de to smaa brune for holder for
Døren.

Det er Solskin med frisk Blæst.

Søren og Mads staar i Kisteklæderne ved Siden af
Køretøjet og bakker af deres Piber.

Mads

slaar med Pibespidsen hen mod Vognen.

Ska' der kun eet Sæde i?

Søren.

Næi . . .

Mads.

Hum . . .

Søren.

Vi har Ane mellem vos . . . Det ta'er Du
vel 'nde fortry'elig op, hæ?

Mads

gemmer Øjnene bort.

Næi . . .

Søren

lunt.

Hæ, hæ! — Raaber mod Døren: Kommer
Du saa?

Ane-Marie

inde i Huset.

Jo, jo! nu er jeg her! Frem. Hun er i Stad-
sen: graablaa Hvergarnskjole, skrigende „fransk Sjal“,
brune Traadhandsker og en mærkelig lille, fladtrykt
„Konehat“ af sort Fløj, med gule, røde og blaa Blomster.
— Straks hun faar Øje paa Vognen, siger hun: Ska'
vi'nne ha' fler end som een Agestol?

Søren.

Næi . . .

Ane-Marie.

Jamen vi har jo da to!

Søren.

Ja-a . . .

Ane-Marie.

Og naar vi nu ska' til Bys, saa . . .

Søren

vripen.

Jeg vil nu'nne ha' fler end som een i, si'er
jeg! — Sid saa op!

Mads

løster sig stiltiende op og sætter sig længst til venstre
paa Sædet.

Søren.

Saa Du, Ane!

Ane-Marie.

Jamen Døren . . .

Søren.

Den ska' jeg nok lukke . . .

Ane-Marie

kravler med Besvær op i Vognen. Ingen hjælper hende.

Søren

sætter en mægtig Hængelaas for Døren og stopper der-
efter Nøglen op i Tagskægget.

Ane-Marie

hurtig.

Jeg har glemt mit Lommetørklæde!

Søren.

Satans osse . . .! Saa hent det!

Ane-Marie

ned af Vognen; fisker Nøglen frem og gaar ind i Huset.
— Ud igen og laaser.

Søren.

Ka' Du humme Dig . . .!

Ane-Marie.

Jo, jo! Begynder at kravle op. Du ku' sgu da aa gerne hjælpe, Søren!

Søren

lægger en flad Haand paa hver Side af hendes Bagdel og skyder til. — Med et Grin op til Mads.

Hun har sgu Rompekyd for Pengene . . . hæ, hæ!

Mads.

Hæ . . . !

Søren

kryber derpaa selv op.

Man kommer til Sæde: Mads til venstre, Søren til højre, og Ane-Marie i Midten. Hun sidder noget ubekvemt kilet ind imellem dem, halvt oppe paa hver af Sidemændenes Ben.

Ane Marie

vrikker med Bagkroppen for at komme ned paa Sædet.

Du ku' sgu da aa gerne ha' smidt den anden Agestol paa med, Søren!

Søren

lidt ondskabsfuld.

Hæ, hæ . . . ! Hvorfor er Du saa bredfimpet!

Mads

mæglende.

Naar vi først har kørt lidt, Ane, saa ryster vi nok sammen . . .

Søren.

Gu' gør vi saa, ja! Samler Tømmerne: Naa,
brune! . . . Tjø, tjø! . . . Saa ka' vi . . .!

Hestene sætter sig i Bevægelse, og Vognen skumpler
hen over Brostenene og ud gennem Porten.

Lænehunden raser som en vanvittig.

Portfløjene bliver staaende aaben.

FJERDE AFDELING

Udturen.

Den første Mils Vej er der ingen, der taler.

Et Par Gange banker Mads og Søren Piberne ud, stopper og tænder.

Langsomt og sindigt rumler Køretøjet af Sted ad de pilehegnede Veje. Solen skinner varmt, og Blæsten jager Støvet op i store, tætte Skyer. —

Saa standser Søren pludselig Hestene. Mandfolkene skal af paa Naturens Vegne.

Da Forretningen er besørget, siger

Søren.

Ska' du'kke ned med det samme, Ane?

Ane.

Næi . . .

Søren.

Ja, jeg holder sgunne tiere, a' Du ved det . . .

Ane-Marie.

Næi . . . kør kun Du . . .

Og saa køres der. — —

Da man er naaet frem til en halv Mils Vej fra Køb
staden, peger

Mads

med sin Pibe ind mod et Gab mellem to Pile.
Der er Kirken . . .

Ane-Marie.

Ja-a . . .

Søren.

Ja-a . . . der er hun. — Hun syner længer
væk end som vor.

Mads.

Ja-a . . .

Ane-Marie.

Vor har jo ingen Taarn heller . . .

Mads.

Næi, vor har jo ingen Taarn . . .

Søren.

Næi, det er jo kun Købstadskirker, der
har Taarn . . .

Ane-Marie.

Ja-a . . .

Mads.

Ja-a . . . det æ det . . .

Vognen ruller videre.

Punktum og Tankestreg.

FEMTE AFDELING

Markedet. —

Fire smaa Timer har man været om at køre de to Mil.

Hestene er sat ind hos Købmanden. Og Mads, Søren og Ane sjokker nu rundt i Byen og ser paa Sagerne.

Oppe paa Raadhustorvet drejer en flunkende, nymalet Karrusel rundt.

Den staar de tavst og glør paa i stive tre Kvarter. —

Ved Siden af Karrusellen forevises: En levendes Havfrue, fanget af Barken Vilhelmine i Nordsoen. — Udraaberen foran Teltdøren er sorteblaa i Ansigtet af at skrige:

— Ti Øre, mine Herskaber! Kun ti Øre!

Ane-Marie

trækker Søren i Ærmet.

Ska' vi'ne gaa ind og se hinde, Søren . . .

Søren,

der har knusende Lyst.

Næi . . . hva' ska' vi se paa det Skidt for . . .

Ane-Marie.

Jeg har aldri' set en Havfrue før . . . Har Du, Mads . . . ?

Mads.

Næi . . .

Søren

opofrende.

Ja, vi ka' sgu godt gaa derind . . . ! Til Udraaberen: Vi er tre Personer her, ka' vi'ne daske ind for en Femogtyveøre?

Udraaberen

med en affabel Duvning:

Passér! Vender sig mod Mængden: Kun ti Øre!

Søren

godter sig over de fem Øre sparet.

Hæ, hæ!

Selskabet gaar ind i Teltet.

Midt paa et Bord derinde ligger Havfruen. Hun er meget mager og meget rød næset. Dertil er hun dybt nedringet med fremspringende Nøgleben, nøgne, nubrede Arme og hvide Treknaps-Handsker. Paa det udslagne Haar bærer hun Tang. Og hun ender i en mægtig opadbøjet Papmaché-Fiskehale, der minder om et Overflødighedshorn. Bordpladen er belagt med Spejlglas og skal forestille Verdenshavet. —

Teltet fyldes lidt efter lidt med skuelystne.

Udraaberen kommer ind og bliver

Foreviser.

Dette enestaaende, vellykkede Eksemplar af Havfrueslægten er fanget den 24. Juli i Fjor af Barken Vilhelmine under en Storm i Nordsoen! De ser, mine Herskaber, at hun er halvt Fisk og halvt Menneske . . .

Søren.

Er hun levende?

Foreviseren.

Gu' er hun levende! Til Havfruen: Smil, Deres kongelige Højhed! Og vis samtidig det højtærede Publikum, hvorledes Di i Deres gyldne Frihedstid bar Dem ad med at kløve Havets Bølger!

Havfruen

smiler sløvt og tager Svømmetag.

Foreviseren.

Hun smiler! Hun bevæger de skønne Forlemmer! Hun mindes . . .

En Bondemand.

Ka' hun snakke?

Foreviseren.

Talens almindelige Brug er hende ganske vist nægtet, min brave Agrar, idet hun er døvstum som Resten af hendes vaade Brødre! Men hun kan grynte . . . Hør!

Havfruen
grynter.

Foreviseren.

. . . Og hun æder sine ti Pund Fisk om
Dagen og føder levende Unger!

En Ungkarl.
Ka' vi'ne faa det aa se?

Fnisen.

Foreviseren.

Nej, mine ærede Herskaber, det kan Di
ikke! Hendes Majestæt æder kun om Natten,
og føder kun, naar hun er i Havsnød!

Søren.

Hendes Næse er no'et rød . . .

Foreviseren.

De ser skarpt, min kære Herremand! Det
er af Længsel efter sit rette Element! — Til
Havfruen: Vil Deres kongelige Højhed behage
at ringe af!

Havfruen
tager en liden Bordklokke, der staar skjult bag hendes
Hale, og ringer med den.

Foreviseren

begejstret.

Hvilken Dressur! — Forestillingen . . .

Ane-Marie.

Hvorfor har hun Handsker paa?

Foreviseren

med et galant Buk.

Ædle Dame, fordi hendes Luffer ellers vilde indtørres af Luftens Aande og falde fra hinanden! — Forestillingen er forbi, mine Herskaber! Publikum udenfor bliver utaalmodigt! Man stormer paa! Anbefal mig godhedsfuldt til Deres ærede Slægt og Bekendtere! — Kun ti Øre!

Han trækker Forhænget for Teldøren til Side, og de skuelystne forsvinder.

Havfruen napper skyndsomst en halv Bajer frem bag sin Hale og sætter den for Munden . . .

Mads, Søren og Ane-Marie sidder Side om Side nede i en Beværtningskælder og spiser.

De har taget sig hver en Portion stegte Aal á 20 Øre med Masser af Kartoffler og Rugbrød til.

Vinduerne staar aabne og Markedsstøjen fylder Luften.

Glade Bønder tumler op og ned ad Kældertrappen for at lække deres Tørst.

Ogsaa Mads og Søren har stukket adskilligt Spiritus under Vesten. Deres Ansigter skinner og deres Bevægelser er blevet lidt ubeherskede. Madses Hænder forvilder sig af og til hen paa Ane-Maries Krop. Men Søren tager ingeniunde Anstød deraf. Han klukker bare godmodigt:

— Hæ, hæ! Rusen har gjort ham liberal!

Ane-Marie

sidder urørligt imellem dem og lader sig fingerere. Kun
naar Tilnærmelserne bliver for nærgaaende, siger hun,
være sig til Manden eller Vennen:

Ka' Du dy Dig lidt!

Udenfor spiller Lirekasserne diverse Melodier.

Søren,

der er færdig med Aalen.

Ska' vi ta' en Saapken til?

Mads.

Ja-a . . . en Pons!

Søren.

Vil Du aa ha' en Pons, Ane?

Ane-Marie.

Næi . . . jeg vil kun ha' Kaffe. — Ka' Du
dy Dig, Mads!

Søren

morer sig.

Hæ, hæ! . . . Hva' Fa'en, Kælling, det
ka' sgu da'ne ska'e Dig!

Mads

griner.

Hi, hi! . . . Prøver igen. Hun er saa krilre-
kødet!

Ane-Marie

slænger hans Haand væk.

Pas Dig sæl . . .

Søren

raaber ud i Lokalet.

To Pons aa en Kaffe!

Værten

Javel!

Punsen (sort Kaffe med Rom) og Kaffen serveres.

— —

Aften. —

Søren, Mads og Ane kommer ind i Købmandens Butik.

Mandfolkene er nu temmelig berusede; og Ane-Marie har for Sikkerheds Skyld taget en under hver Arm.

Søren,

tykt Mæle. Skyder Brystet frem.

Vil Di spænde . . . fo' min . . . vomin
. . . fo' min Vogn!

Svenden.

Skal Di allerede hjem, Søren Jeppesen?

Søren

med bred Gestus af den frie Arm.

I-ja! — Til Ane: Hva' Fa'en staar Du aa river i mig for . . .? Slip! Slider for at komme løs.

Ane-Marie

formanende.

Søren, Søren!

Mads

griner fjollet.

Hi, Hi . . . ! Den af hans Arme, Ane-Marie har fat i, hænger slapt ned imellem dem. Men pludselig begynder dens Fingre at famle ved hendes Ben.

Ane-Marie

ryster ham.

Ka' Du dy Dig!

Svenden

tager Flaske og Glas fra Bagdisken.

Skal det ikke være en lille Afskedsdram, mine Herrer?

Ane-Marie

med et energisk Øjekast.

Nej! . . . her drikkes ikke mere for i Dav!

Sætter sig, stadig med Mandfolkene under Armen, ned paa en Bænk.

Svenden

raaber ud ad Gaarddøren.

Søren Jeppesens Vogn skal spændes for!

Søren

paa Bænken. Nikker determineret.

Det er li'e hva' den ska', ja?

Ane-Marie

til Svenden.

Har Di brungen Sagerne ud?

Svenden.

Jo, lille Madam, all er right!

Mandfolkene paa Bænken synker mere og mere sammen i Selvfordybelse. Men Ane-Marie sidder agtpaa-givende og strunk.

Saa meldes der, at Køretøjet er i Orden.

Ane-Marie

rusker.

Vognen æ der, Søren . . .

Søren

løfter Hovedet.

Hva' si'er Du, min Pi'e . . .

Ane-Marie.

Vognen æ der!

Søren.

Naa, æ den det . . .

Ane-Marie

rusker i Mads, rejser sig og stiver af Sted ud i Gaarden med Kavalererne.

Ved Gaardskarlens Hjælp bringes man til Sæde i den gamle Orden: Søren til højre, Mads til venstre og Ane i Midten.

En tændt Lygte er fastbundet ude paa Enden af Vognstangen.

Søren

strammer Linerne.

Saa rejser vi!

Og man ruller frem gennem Porten og ud gennem Byen. —

Paa Torvet og i Gaderne er der Liv og Trængsel. Folk ler, synger og raaber. Der er hængt kulørte Lygter op om Karrusellen. Uden for Teltene flammer Petroleumsfakler. Og der hamres drabeligen paa Tyrehovedet henne ved Kraftprøven. — I Hotel „Harmonien“ er der Dans. —

Vognen skrumpler forbi Bryggeriet op over Broen ved „Bomhuset“. Den sidste Gaslygte passeres. Man er ude paa Landevejen.

SJETTE AFDELING

Hjemturen. —

Det gaar i jævnt Trav. De brune stikker nu og da Mulerne sammen, virrer ungdomspolisk med Hovederne og sætter de bedste Ben frem.

De „kan lugte Krybben“, som det hedder. —

Søren holder med begge Hænder troligt paa Tømmerne. Men hans Ansigt bøjer sig dybere og dybere ned mod hans Bryst; og det er ham platterdings umuligt at holde Øjnene aabne. Den friske Luft har „slaaet“ ham.

Ogsaa Mads Nielsen er rabundus. Men hans Hovede gaar den modsatte Vej. Det synker bagover; hans Næse peger mod Stjernerne.

Ane-Marie ene er lysvaagen. —

Vognen drejer ned ad en Bivej. Farten sagtnes. Først bliver tungere. Hestene gaar over i Skridt.

En stor, bevægelig Lysbue fra Lygten henne foran paa Vognstangen vugger sig oppe under Piletræernes Kroner. Lygteglassene klirrer svagt; og af og til slaar en af Hestenes Sko an mod en Sten, saa Funkerne sprudde.

Ellers høres der ingen anden Lyd i Natten end Vognhjulenes dvælende Knasen i Vejens Grus. —

Ane-Marie ser ned mod sin Husbonds Hænder.
De ligger fremdeles knyttet ihærdig om Tømmerne. Men
noget Styr over Hestene har han ikke . . . Naa, de hitter
nok selv deres Vej!

— Mads . . . sover Du, Mads . . .

Hun lægger en Haand paa hans Skulder og klemmer til:
Sover Du . . .

Mads

retter Hovedet frem og aabner Øjnene.

Ane-Marie

læner sig tungt stønnende ind mod ham.

Mads

vorder med ét lysvaagen . . .

Søren

derimod slumrer videre. —

Et opskræmmet Faar bræger højlydt et Steds langt
ude paa de nøgne Marker!

SYVENDE AFDELING

Man er naaet hjem. —
Hestene er sat paa Stald. Og Vognen er kørt i
Hus.

Søren kommer gennem Køkkenet ind i Stuen, hvor
Mads og Ane-Marie har opholdt sig alene et Kvarters tid.
Lampen er tændt.

Søren,
som er frisket lidt op af Søvn og Køreturen, peger hen
mod Mads, der sidder sammensunken paa en Stol.
Er han stadi' li'e fuld!

Ane-Marie
i Færd med at afføre sig Stadsen.
Ja-a . . . det er han vist . . .

Søren
svingler let.
Fa'en, han drak sgu da'nnne mer end som
mig! — Mads . . . hør lidt Du . . .

Mads

med Hovedet mod Brystet. Mumler.

Jæ æ svirende . . .

Søren

gemytlig.

Hæ, hæ . . . ! det er Du nok! — Tror Du,
Du ka' se aa hitte hjem, Mads?

Ane-Marie

kigger hastig op.

Søren

højere.

Mads . . . hæ, hæ! troer Du, Du ka' se
aa stolpre hjemad?

Mads.

Næi . . .

Søren.

Hva' Saten ska' vi . . . Faar pludselig et lyst
og lystigt Indfald. Nærmere. Hi, hi, hæ . . . ! Du
ka' jo bli'e liggende her ved Ane aa mig?

Mads

bøjer Hovedet dybere ned.

Ane-Marie

rolig.

Hva' er det nu Du makkelere med, Søren?

Søren

overstadig lystig paa Grund af sin geniale Idé.

Hæ, hæ . . . ! Vi ka' sgu'nne la' ham tridse a' i den Fo'fatning! — Til Mads: Du ka' godt bli'e her i Nat . . .

Mads

svarer ikke.

Søren

rusker kraftigt i ham.

Vil Du bli'e her i Nat, spør, jeg?

Mads.

Ja-a . . .

Søren.

Hæ, hæ . . . ! Ta' saa Klæ'erne a' Dig, da!

Mads

begynder stiltiende at hale af Klæderne.

Ane-Marie

i Klokke og Hosefødder.

Hvor vil Du ha' ham?

Søren

immer lystig.

I Sengen begraveli'vis . . . hæ, hæ! hun er da bred nok! — Med en Tilnærmelse: Saa kommer Du li'efrem til aa køre med to, Ane, hva'!

Ane-Marie

bort fra ham.

Hold Dig ve' Dig sæl, Søren!

Søren

efter hende.

Hæ, hæ . . .

Ane-Marie

slaar ham over Haanden.

Ka' Du dy Dig!

Søren

grinende.

Av for Saten! — Hjælp mig, Mads . . .

Mads

afklædt til Skjorten. Gør et pludseligt og livfuldt Udfald
mod Ane.

Ki, hi . . . ! hun er saa krilrekødet!

Ane-Marie

slaar ogsaa til ham.

Æ I da rent taaveli'e!

Søren

frem igen.

Nap hinde, Mads . . . hæ, hæ!

Mads

nærmer sig med kloformet Haand.

Ane-Marie

vredt.

Nu dyr I Jer, si'er jeg! Sætter sig rolig paa
Sengekanten og trækker Kløkken og Strømperne af. Der-
paa op i Sengen.

Søren

gaar smaatnisende hen til Bordet og blæser Lampen ud.
— Vender sig hurtig.

Mads, hvor æ Du, Mads?

Intet Svar.

Søren

hurtig hen til Sengen. — Føler sig for.

Næi, halløj, hæ, hæ . . . Næi, den gaar sgu 'nde! Der er da Maa'e med Gæstfrihe'en! Knubser Mads væk og lægger sig derpaa som et tveægget Sværd mellem ham og Ane. Mere fuld æ jeg da'nde, hæ, hæ!

Mads

mumler.

Søren.

Hæ, hæ . . .! Skælder Du u'?

Intet Svar.

Stilhed.

Søren

gatter sig over sit snedige Paafund.

Saaden ha'de I vel 'nde faarestillet Jer Sitavsjonen hæ, hæ! hva?

Intet Svar.

Ny Stilhed.

Søren

gaber og strækker sig.

Aa-aa Gu' ja . . .! Aa-aarr! . . . Ma' bli'er sgu li'godt utiji, saaden en heel Dav . . .!

Stilhed.

En Mus gnaver oppe paa Loftet.

Søren
falder i Søvn.

Mads og Ane.
drejer et Par Gange uroligt paa sig. — Saa falder ogsaa
de i Søvn . . .

Der snorkes over alle Bjerge. — Musen flygter.

OTTENDE AFDELING

Morgen Klokken fire. —

Dagslyset falder graat ind gennem Ruderne.

Søren

løfter langsomt Hovedet og kigger paa sine Sovfæller. — Han skulde ud at fodre Heste. Men han er ikke rigtig dristig ved at lade Fællerne ene tilbage: For der er jo da Maa'e med Gjæstfrihe'en! — Fa'en, Hestene ka' sgu osse godt vente det Par Timer, til di alle tre ska' op!

Og han lægger sig tilbage paa Pudsen igen. —

Men saa paa een Gang begynder han stille at fnise: Han har paa ny faaet en genial Idé! — Om han nu kunde liste sig ud og fodre Hestene og liste sig ind igen, uden at Mads og Ane mærkede det! Sikken et Puds, han saa ha'de spillet dem! Di vilde ærgre sig i Flint, naar di senere fik det at vide!

Han rejser sig og spejder forsigtig til Siderne: Ane og den anden sover, saa det duner! —

Søren veltigerer ud paa Gulvet og faar Benklæderne paa. Og paa bare Fødder sniger han sig ud af Stuen, gennem Køkkenet og over i Stalden. — Forhænget har han omhyggelig trukket for Alkoven, at ikke Dagslyset skal vække de to ensomme . . .

En knap halv Time efter kommer han listende tilbage og manøvrerer atter op i de lune Dyner.

Han kan næppe bare sig for at le højt: Mads og Ane ligger, som da han forlod dem, varme og forpustede af Søvn. —

Klokken halv syv staar de alle tre op, og Mads Nielsen byder Adjøs og gaar hjem til sit.

SLUTNING

Søren.

Naturligvis varede det ikke mange Dage, forinden hele Sognet vidste Besked om, at Mads Nielsen havde tilbragt Markedsnatten i Søren og Anes rummelige Ægte-seng. — Søren er selv ivrigst til at fortælle Historien. Og han er ved at gaa til af Fnisen, naar han beretter om, hvorledes han listede sig ud og fodrede Heste og listede sig ind igen, mens de to andre sov:

Der pudsede jæ dem sgu! siger han og vrider sig af Latter. Der pudsede jæ dem sgu, hva'? ikke? hæ, hæ! Di snorkede denundegaleme som to Rinosserosser!

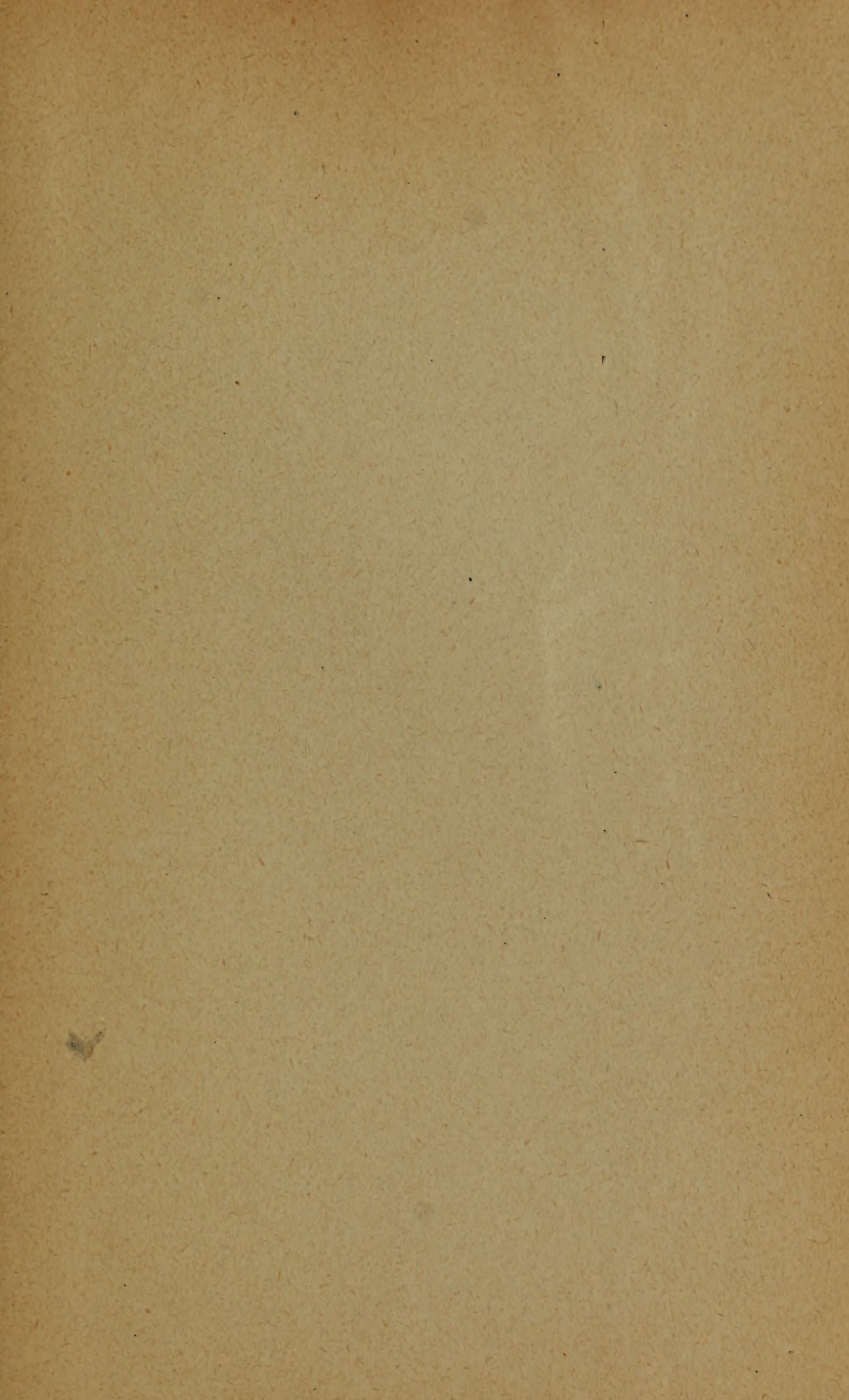
Mads.

Men naar Sogneboerne træffer Mads og driver Halløj med ham i Anledningen, saa lader han dem først more sig en Stund, saameget dem lyster. Ja, han er somme-tider ligefrem ikke fri for selv at le med. — Men bliver de ham altfor nærgaaende og krakilske, staar han lidt og hænger med Hovedet mod Jorden. Men saa kan han

godt falde paa langsomt at løfte det igen, mens han ganske stille siger paa vort elskelige lollandsk:

Hi, hi . . .! Ja grin i kuns, Folkens . . .
aa Søren med! Her klemmer han det ene Øje til,
mens det andet skinner frem som en hel lille skæmtefuld
Stjerne: Men han va' nu li'egodt alli'evel da'nne
inde, da han va' u'e!

Tæppe.

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 14 03 13 003 7